

အောင် ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေသည် မွှေးထုံလျက်ရှိသည်။ ရှေးဟောင်း မတ်တပ်ကျွန်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကျွန်မ ထိုင်မိသည့်အခါ ကျွန်မရင်ထဲ၌ သိမ့်ခနဲလှုပ်ရှားသွားသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း လေးငါးဆယ်ခန့်က ဤကုလားထိုင်တွင် ကလေးမလေးတစ်ဦးထိုင်လျက် ကမ္ဘာကြီးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ကြံစည် စိတ်ကူးခဲ့ပါလိမ့်မည်။

ထိုင်သည့်နေရာကို နူးညံ့ပြီးတင်းရင်းသော ချည်သားဖုံထူထူဖြင့် ချုပ်ထားသဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည့်အခါ အိမ်အိမ်မှ နှစ်ဝင်သွားလေသည်။ ရှေ့က စားပွဲပေါ်လက်ထောက်လျက် မျက်နှာမူရာက စာအုပ်ဘီရိုကို ငေးမောနေမိသည်။ ရွှေရောင်စာလုံးတွေနှင့် စာအုပ်အနှောင့်များက ခမ်းနားလှ၏။ အပြန်အလှန်ပေးစာတွေမှာ အဲသည်ထဲတွင် မရှိနိုင်။ ကျွန်မသိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာများ အပ်ထားခဲ့လေသလား။

ကျွန်မ စာအုပ်ဘီရိုများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု ငေးမောနေမိ သည်။ အကယ်၍ ယခုညနေမှာ ကျွန်မ မြစ်ထဲဆင်းတော့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည်စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်ကို နောက်ဆုံး ဖတ်သွားချင်မိလေ မလား။ ဘယ်စာအုပ်ကို ကျွန်မဘဝ၏ နောက်ဆုံးစာအုပ်အဖြစ် ဖတ်သွားချင်မှာပါလိမ့်။

မြစ်...။

မြစ်အကြောင်းကို တွေးလိုက်မိသည့်အခါ ကျွန်မ မြစ်ကို အသေအချာ မမြင်ရသေးဘူးဟု သတိရသွား၏။ ကျွန်မ ရောက်ခါ စကတော့ ဒေါ်တင်က မြစ်ကို ဟောဟိုမှာဟု လက်ညှိုးညွှန်ပြခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဥယျာဉ်ထဲဆင်းသည့်အခါ စံကားပင်တွေကို ရေတွက်ရင်း စပ်စုရင်း မြစ်ကို ခဏခဏမြင်ရသည်။ သို့သော် မြစ်ကို ကျွန်မ

ချင်းရင်းနှီးနှီးမပြင်ရုံ မသိရသေး။

ကျွန်မ၏ လည်ကုပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာက လာရောက် ထိတို့ သိုက်သလို ခံစားရသဖြင့် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဘာမှမရှိပါ။

ဒါပေမယ့် အထိခံလိုက်ရတာတော့ သေချာသည်။ ကျွန်မ ရှေ့မှာတော့ တလွင့်လွင့် လှုပ်ရှားနေသည့် အဖြူရောင် ခန်းဆီးပါးပါးပဲ ရှိသည်။ အဝတ်စ၏ တိုးတိုက်မှုပဲလား။ သို့မဟုတ် တစ်ယောက် ယောက်...

“ဒေါ်တင်...”

ကျွန်မ လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ အခုမှ သတိရသည်။ ဒေါ်တင်ကို ကျွန်မမြို့သို့ စာထည့်ပေးဖို့ စေလွှတ်ထားသည်။ အခုထိ ပြန်မရောက်လာသေး။ ဒါဖြင့်

ကျွန်မထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

နေရောင်သည် အိမ်အပြင်တွင် အလင်းရောင်ဖြန့်ဆဲဖြစ်သော် လည်း အိမ်ထဲမှာတော့ အလင်းမှိန်မှိန်သာ ကျန်တော့သည်။ သည် အိမ်က လျှပ်စစ်မီးတွေက မီးအားဖြင့်စက်မရှိသဖြင့် ခပ်မှိန်မှိန်သာ လင်း၏။ ကျွန်မ အိမ်ပြင်မှာပဲ စံကားပင်တွေနှင့် မြစ်ကို အဖော်ပြုတော့ မည်။

ကျွန်မ အိမ်ထဲကထွက်လာသည့်အခါ ပန်းရနံ့သည် ကျွန်မအား လန်းဆန်းစွာ နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

ကျွန်မ ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဆင်းတိုင်း စံကားပင်တွေကို မှတ်မှတ်ရရ ရေတွက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ ဆယ်ပင်၊ အပင်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပင်... ထို့နောက် ရှေ့တည့်တည့်ကအပင်တွေ၊ လက်ဝဲဘက်

က အပင်တွေ၊ လက်ယာဘက်ကအပင်တွေ... နေအုံး နောက်နေကျ လျှင်တော့ ကျွန်မ မြေဖြူလိုအရာဝတ္ထုနှင့် အမှတ်အသား လုပ် သွားရမည်။ အဲသည်လိုချည်း တွေးမိပြီး ဘယ်တော့မှလည်း အကောင် အထည် မဖော်ဖြစ်။

အခုလည်း ကျွန်မ စံကားပင်တွေကို ရေတွက်ဖို့ စတင်မှတ်သား မိပြန်ပြီ။ ဆယ့်လေးပင်၊ ဆယ့်ငါးပင်...

ကျွန်မအာရုံမှာ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလို ခံစားရပြန်၏။ ဘာက ထူးခြားတာပါလိမ့်။ ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်သည်။

အနံ့က ထူးခြားတာတော့မဟုတ်။ ခါတိုင်းနေတွေမှာလည်း သည်ရနံ့ပဲ။ အရောင်...။ သစ်ပင်တွေ သည်နေ့ အရောင်ပြောင်းနေ သည်။ ထင်သည်။ ခါတိုင်းနေတွေမှာက ပင်စည်တွေက အညိုနု၊ အညိုရင့်။ အခုတော့ မီးခိုးရောင် ဖြစ်နေသည်။ ပင်စည်အားလုံး မီးခိုးရောင်၊ ကျွန်မ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အနီးကပ် စူးစမ်းကြည့်သည်။ တကယ် မီးခိုးရောင်လား။

အခေါက်သည် မီးခိုးရောင်တော့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ခပ်ဖြူဖြူ မှိန်မှိန် ဖြစ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခြေလှမ်းဆုတ်ကြည့်တော့ မီးခိုးရောင်။

“အံ့ဩစရာပါလား”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်မ၏ နောက်တက်မှ ယောက်ျားသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

“အမေ့”

ကျွန်မ ထိတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်သွားပါသည်။ ရယ်မောသံသဲ့သဲ့

ကြားရသည်။

မင်းညို...

ကျွန်မ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဟင်...။ မင်းညိုလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မ၏နောက်မှာ စံကားပင်တစ်ခု၏ ပင်စည်ကိုနှိလျက် ရပ်နေ သူကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။

ချည်သားအင်္ကျီအဖြူ၊ ဂန့်ဂေါလုံချည် အနက်ရောင်ပေါ်မှ စကြာအဆင်နှင့်၊ အဖြူနှင့်အနက်မှာ မင်းညို ဝတ်နေကျ ဝတ်စုံပါ။

“ကျွန်မကို သိသလား”

ကျွန်မ တွန့်ဆုတ်စွာမေးမိတော့ သူပြုံးနေသည်။

သူ ကျွန်မထက်နည်းနည်းတော့ ကြီးမည်း ထင်သည်။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်လောက်များ ဖြစ်မလား။ အသားက ဖြူဝင်းနေသည်။ ညနေ နေရောင်က သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ အလင်းစာင်နေသဖြင့် ပါးပြင် တွေက ပန်းသွေးရောင်လိုလို၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပါးပြင်ကိုက ပန်းသွေး ရောင် လွှမ်းနေတာလား။

“ကိုယ်တို့ နှစ်ခါ တွေ့ဖူးတယ်လေ”

နှစ်ခါ...။ ကျွန်မ သူ့အသံကို မှတ်မိသွားသည်။

“အော”

ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြုံးမိသွား၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ပုံပြောဆရာပဲ”

သူ အသာရယ်လေသည်။

“ကိုယ့်နာမည်က ခွန်သာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါဟယ်၊ အသံကို ကြားနေခဲ့

ပြီးသားပဲနော်၊ အခုမှပဲ လူကို တွေ့ရတော့တယ်”

ထို့နောက် စကားတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြသည်။

“အယ်... ကျွန်မနာမည်က မေဇော်နုပါ”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

“အို”

ကျွန်မ ရယ်မိ၏။

“ဒီရွာက သေးသေးလေး၊ လူတစ်ယောက် အသစ်ရောက်လာ ရင် အားလုံးက သိတယ်”

သူ့ကြည့်ရတာ ရွာကလူနဲ့တော့ မတူ၊ စကားပြောပုံကလည်း ရွာသားနဲ့မတူ။ အလုပ်နဲ့ရောက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် များ လား။

“ဒီရွာကလားဟင်”

“ဆိုပါတော့လေ”

“ဒီထဲကို ဒီလိုပဲလူတိုင်း ဝင်ဝင်လာနေကြတာပဲလား”

ကျွန်မ အားနာလျက်က တကယ်ပင်သိချင်၍ မေးလိုက်မိ၏။

“လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ထို့နောက်သူသည် ပြောစရာစကားကုန်သွားသလိုပင် စံကားပင် ကို ကျောဆန့် မှီလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပင်ကို မော့ကြည့်၏။ သူ့မှီရပ်နေသည့်အပင်သည် ဖြောင့်တန်းစွာသွယ်လျှသည်။ အရွက်တွေ က ပို၍တောက်ပစိမ်းမှောင်သည်။ သူမော့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆွတ်ဆွတ် ဖြူသော ပန်းတစ်ပွင့် အမြင့်မှ ချာလည်ဝဲကာ ကြွေကျလာလေသည်။ သူက ထိုပန်းပွင့်ကို ဆီးကြိုဖမ်းလိုက်၏။

အလွန်ကြွေလွယ်သော စံကားဖြူပန်းပွင့်သည် သူ့လက်ထဲမှာ ကြွေမသွားဘဲ အခက်လိုက် အတွဲလိုက်တင်နေသည်။ သူက ထိုပန်းကို အသာ ရှိုက်ပွေးလိုက်ပြီးမှ ကျွန်မအား လက်ကမ်းပေးသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မကြောင်သွား၏။ ကျွန်မဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ပန်းတစ်ပွင့် ကမ်းပေးတာကို တစ်ခါမှ မကြုံရဘူးချေ။

“မွှေးကြည့်၊ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ် ပြောပြမလို့”

ကျွန်မ ပန်းဖြူလွလွလေးကို သူ့လက်ဖဝါးထဲမှ မရဲတရဲ ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ပန်းကလေးသည် ကြွေရောင်တောက်နေ၏။ ပွင့်ချပ်စုစုပေါင်း ခြောက်ခုပါသည်။ အလယ်က အဝါရောင်ဝတ်ဆံတိုင်မှာ ဝတ်ဆံချောင်းလေးတွေ အများကြီးပြတ်နေသည်။ ကျွန်မ ပန်းပွင့်လေး ကို ရှိုက်ပွေးလိုက်သောအခါ မျက်နှာနွေးပူသွားသည်။ ထိုရှက်ရွံ့မှုသည် ကျွန်မ တစ်ခါမှမခံစားဘူးသော အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူက ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေသည်နှင့် ဆုံမိသွားသည်။ ကျွန်မ ရင်တဆတ်ဆတ် ခုန်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာမလွဲပါ။ ကျွန်မကို ရဲတင်းစွာ ပဲ စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မကသာ မျက်လွှာ ချပစ်လိုက်ရပါ သည်။

“သူ့နာမည်က Magnolia Kobus လို့ ခေါ်တယ်၊ ရုက္ခဗေဒ နာမည်ပေါ့လေ။ အရပ်အခေါ်တော့ ဂျပန်စံကားဖြူလို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်မ၏လက်ထဲမှ ဂျပန်စံကားဖြူကလေးသည် မသိမသာ တုန်ခါနေသည်။

“ဒါပေမယ့် တချို့ကတော့ သူ့ကို Sleeping Beauty လို့ ခေါ်ချင်ကြတယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှမယ်လေးပေါ့။”

ထို့နောက် သူ၏ပုံပြင်ကို တိုးတိတ်စွာ ပြောပြပါသည်။

“၁၉၈၂ ခုနှစ်တုန်းက ဂျပန်ပြည်မှာ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေ တူးဖော်မိခဲ့ကြတယ်။ သူတို့တူးခဲ့မိတာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်လောက်က ယာယီဒီဇင်အကြောင်းအကျန်တွေလို့ သိရတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသူတွေကတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေပဲတဲ့။ သူတို့ရဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို ဒိန်းလေးတွေထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားတတ်ကြတယ်။ တူးဖော်မိတဲ့ ဒိန်းတစ်ခုထဲမှာ စပါးစေ့တွေ ကျန်နေသေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် စပါးစေ့တွေကတော့ မဲနက်ပြီးပျက်စီးနေပြီပေါ့။ အဲ... အဲဒီထဲကမှ အစေ့လေးတစ်စေ့ဟာ အများနဲ့မတူဘဲ ထူးခြားနေတယ်။ အဲဒီအစေ့လေးကို ယူပြီး ပြောမှာ ပျိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ရေမှန်မှန်လောင်းပေးလိုက်တယ်။ အပင်လေး ပေါက်လာတော့တယ်။ အဲဒီအပင်ပေါက်လေးက စံကားပျိုးနွယ်တစ်ပင် ဖြစ်နေတယ်လေ။”

သူသည် ကျွန်မ သူ့အနီးမှာရှိနေမှန်း သတိမထားမိတော့သလိုပင် သူ့ပုံပြင်တွင် ကိုယ်တိုင်နှစ်မြောသွားတော့သည်။

“သူ့အရွက်တွေနဲ့ ယေဘုယျသွင်ပြင်လက္ခဏာတွေအရ သူဟာ Magnolia Kobus ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သံသယ မရှိကြပါဘူး။ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ အဲဒီဒေသပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြွင်းကျန်နေဆဲ စံကားအရိုင်းတစ်မျိုးပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် အပင်လေးတဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာလို့ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်လည်းရောက်ရော ပထမဦးဆုံး အပူးလေး ပူးလာရော အဲဒီမှာ ထူးခြားတာကို သူတို့ သတိထားမိလာရတာပဲ။ တခြားသက်ရှိ မက်ဂ်နိုလီယာကိုးဘတ်စ်တွေက ပန်းပွင့်မှာ ပွင့်ချပ်ခြောက်ခုပဲပါတယ်။ သူ့မှာက ရှစ်ခုပါနေတယ်”

ကျွန်မလက်ထဲက ပန်းပွင့်လေးမှာ ပွင့်ချပ်လေးတွေ ခြောက်ခု

သာ ပါလေသည်။

“နောက်နှစ်မှာ အဲဒီအပင်က ပန်းပွင့်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ပွင့်တယ်။ အဲဒီမှာ ပန်းပွင့်တွေဟာ ပွင့်ချပ် ခြောက်ခုကနေ ကိုးခုထိရှိနေသတဲ့။ ဒီထူးဆန်းမှုဟာ ဘာလဲ၊ တစ်နှစ်တလေ ထူးထူးခြားခြား ပွင့်ချပ်အရေအတွက်များနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပျိုးရိုးဗီဇကိုက ပွင့်ချပ်များတာလား ဒါကို ခွဲခြားဖို့တော့ စောသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုထိတော့ သူဟာ ပွင့်ချပ်ပေါင်း ကိုးခုထိ ပွင့်နေတုန်းပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူဟာ နှစ်ပေါင်းထောင်နဲ့ချီပြီး ကမ္ဘာမြေပေါ်ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားရာက ပြန်လာတဲ့အခါ သူ့ဆွေမျိုးအပေါင်းအပါတွေလို အဆင့်ဆင့် အသွင်ကူးပြောင်းခြင်းဆိုင်ရာ ဖိအားတွေကနေ လွတ်မြောက်ပြီး နဂိုမူလအရည်အချင်းအတိုင်း ရှိနေတယ်လို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ ဒီတော့ သူဟာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှမယ်လေးပဲ မဟုတ်လား”

ဂျပန်စံကားဖြူကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ သို့သော် မြကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။

သူ့ကို ကျွန်မကြည့်မိတော့ သူကအဝေးကို ငေးကြည့်နေတာတွေ့ရသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက နည်းနည်းတော့ မှန်ပိုင်းနေသလို ရှိ၏။

“မြကလည်း တကယ်တော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှမယ်လေးပါပဲ။ မင်းသားလေးက အနမ်းနဲ့ နှိုးတော့မှ နိုးလာတဲ့ အလှမယ်လေးလို့ပဲ”

သူ ပြုံးနေပါသည်။ သူ့အပြုံးတွင် ကြည်နူးမှုကို ကျွန်မ မြင်ရသည်။ အလွမ်းကိုလည်း မြင်ရသည်။

“မြတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေရာကနေ နိုးလာတဲ့နေ့ဟာ မြရဲ့

နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် မွေးနေ့လည်းဖြစ်တယ်။ မွေးနေ့ကို မြအဖေက ကျင်းပမပေးပါဘူး။ သတိတောင်မရပါဘူး။ ဟိုဘက်ရွာက လူနာတစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ အိမ်မှာတောင် မရှိပါဘူး။ မြတက္ကသိုလ်ကနေ ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ခဏပြန်လာတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်နေတာမို့ ရှားရှားပါးပါး မွေးနေ့ကို ဥယျာဉ်မှူးကတော့ သတိတရ တန်ဖိုးထားတယ်လေ။

“မေလဆန်းမှာ သူစိုက်ထားတဲ့ မက်ဂ်နိုလီယာ ကိုးဘတ်စ်က ပထမဆုံး အဖူးတွေ ပူးနေပြီကိုလိတော့ ဥယျာဉ်မှူးက ဆုတောင်းသတဲ့။ မြကို သူမွေးနေ့ အမှတ်တရ တစ်ခုခုပေးချင်တယ်။ အဲဒီ တစ်ခုခုကိုလည်း ထူးခြားတဲ့အရာ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မက်ဂ်နိုလီယာ ကိုးဘတ်စ် စံကားဖြူကနေ ပထမဆုံးသော ပန်းတွေဟာ မြရဲ့ မွေးနေ့ နံနက်ခင်းမှာ ပွင့်ပါစေ...တဲ့”

အော်...။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ စူးနင့်စွာ အားငယ်သွား၏။ မြဟာ ကံကောင်းလိုက်တာနော်၊ မွေးနေ့မှာ ကမ္ဘာ့အရှားပါးဆုံး စံကားဖြူပျိုးစိတ်ထဲမှာပါတဲ့ အမျိုးတူပန်းပင်တစ်ပင်ကနေ လက်ဆောင်အဖြစ် ပထမဆုံးသော ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်ပေးပါလို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆုတောင်းပေးမယ့်သူ ရှိနေခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ၏ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

သူငယ်ချင်းတချို့ကို အိမ်မှာ မုန့်ကျွေးသည်။ မွေးနေ့ လက်ဆောင် တွေရသည်။ အဲသည် မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေထဲမှာ ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လို ရှားပါးပြီးထူးဆန်းတဲ့ လက်ဆောင် မပါဘူး။ မင်းညိုရဲ့လက်ဆောင်ကတောင်မှ...

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လူကြီးဆန်သော မင်းညိုသည် မွေးနေ့လက်ဆောင်လိုအရာမျိုးကိုတောင် နည်းနည်းမှ စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ် မရှိသော ပစ္စည်းကို ရွေးပေးသည်။

သူက ကျွန်မ ခဏခဏ ဟိုစာရွက်ပျောက် သည်စာရွက်ပျောက်မို့ မျက်စိနောက်လို့တဲ့၊ စာရွက်တွေကို သူ့အမျိုးအစားနှင့်သူ ဖိုင်တွဲပြီးသိမ်းနိုင်ရန်ဟု အကောင်းစားဖိုင်ဟိုလ်ဒါ ရောင်စုံဆယ်ခုစီ ပါသော ပက်ကင်သုံးခုတွဲကို ပေးလေသည်။

နောက်ပြီးတော့ အပိုလက်ဆောင်တစ်ခုက စိတ်ကူးယဉ်စရာ တစ်စက်မှ မရှိပေမယ့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။

မွေးနေ့နံနက်စောစောတွင် သူက ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားပြီး ကျွန်မကိုယ်စား ဘုရားရှိခိုး၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူပူဇော်ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သတဲ့။

“နင်လုပ်ဖို့ မေ့နေမယ့် အလုပ်တစ်ခုကို နင့်ကိုယ်စား ငါက ဝင်လုပ်ပေးလိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ ရှက်လည်းရှက်၊ ကျေလည်း ကျေနပ်သွားခဲ့ရပါသည်။

မင်းညိုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားတော့ ကျွန်မ ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိ သွားသည်။

“မွေးနေ့ နံနက်ခင်းက တစ်ခြားနံနက်ခင်းတွေထက် ပိုလှတယ်။ စံကားပင်တွေဟာ အရွက်တွေ စိမ်းစိုပြီး တောက်ပနေခဲ့တယ်။ ကောင်းကင်က အပြာနုနု၊ လေက ဟိုးအဝေးက မိုးငွေ့နဲ့ အေးအေးမြမြလေး၊ စံကားဝါတွေရော၊ စံကားဖြူတွေရော အတူတူပွင့်ကြတယ်။ အထူးခြားဆုံးကတော့ မက်ဂ်နိုလီယာ ကိုးဘတ်စ်ပေါ့။ သူက သူ့ဘဝရဲ့

ပထမဆုံးသော ပန်းတွေကို တကယ်ပဲ မြေမွှေးနေမှာ ပွင့်ပေးခဲ့တော့
တယ်”

မျှော်လင့်ထားပြီးသား စကားဖြစ်ပါလျက် တကယ် ကြားလိုက်
ရသောအခါ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ နွေးသွား၏။

“လှပတဲ့ မွှေးယုံတဲ့ ပန်းပွင့်ပေါင်းများစွာ သရဖူဆောင်း ထားတဲ့
စိမ်းစိုလန်းဆန်းတဲ့ သစ်ပင်တိုင်းဟာ မြေမွှေးနေရဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေ
ပေါ့”

ကျွန်မ သူ့ကိုငေးကြည့်မိသည်။ သူ့ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကို
သူတော်တော် ချစ်ဟန်တူပါသည်။

“တချို့အပင်တွေက အရွက်တွေခြွေတယ်၊ တချို့အပင်တွေက
ပန်းတွေခြွေတယ်။ နံနက်ခင်းလေအေးအေး၊ မွှေးမွှေးယုံယုံ တိုက်ခတ်
လိုက်တော့ ရွက်ကြွေ၊ ပန်းကြွေ၊ အစိမ်း၊ အဖြူအားလုံးရောပြီး ကခုန်
နေကြ သလိုပဲ။ ပန်းချီဆန်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

“အဲဒီမနက်ခင်းမှာမှ မြကလည်း လှလိုက်တာ။ အဖြူရောင်
ဝတ်စုံလေးက ပါးပါးလွင့်လွင့်၊ မြဆံပင်တွေက နက်နက်မှောင်မှောင်
ပျော့ပျော့ လွင့်လွင့်။ သူမတ်တတ်ရပ်နေရာ မက်ဂ်နီလီယာ ကိုးဘတ်စ်
စံကားပင် အခြေဆီ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာတဲ့မြကို သူက အငြိုးဆုံး
ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့် လက်ကမ်းရင်း ကြိုခဲ့တယ်။ ဂျပန်က ပန်းလိုတော့
ပွင့်ချပ်ရှစ်ခုပါဘူး။ ခြောက်ခုပဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အံ့ဩစရာကောင်း
လောက်အောင် လှနေတယ်။

“သူက ပြောလိုက်တယ်၊ ‘စံကားဖြူပွင့်ဟာ ခေတ်အဆက်
ဆက် နိုင်ငံတကာမှာ သန့်စင်ခြင်းရဲ့ သင်္ကေတပါ’တဲ့။ ဒါပေမယ့် မြက
သူကမ်းပေးတဲ့ ပန်းကိုလွှတ်ချလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို

ဝင်လာတော့တယ်”

“အို...”

ကျွန်မလက်ထဲက စံကားဖြူပွင့်ကလေး လွတ်ကျသွားလေ
သည်။ ကျွန်မ စိတ်မှတ်မဲ့ပင် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိ၏။
ထိုအခါ စံကားပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်နှင့် ကျောက်မိသွားပါသည်။

“နံနက်ခင်းလေထုကို ဖြတ်ပြီးလာခဲ့ရလို့ အေးစက်နေတဲ့ မြရဲ့
ပါးပြင်လေးတွေဟာ သူ့ကြောင့်နွေးထွေးသွားတယ်။ မိုးငွေ့ရောတဲ့
လေကြောင့် စိုစွတ်အေးစက်နေတဲ့ မြရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာ
သူ့ကြောင့် နွေးထွေး သွားတယ်။ မြဟာ အချို့မြဆုံး စံကားပွင့်တစ်ပွင့်ရဲ့
ဝတ်ရည်ထက်တောင် ချိုမြနေသေးတယ်”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ တုန်ယင်ကာ ချက်ချင်းပင် မော့နှမ်း
လာသည်။ ကျွန်မ စံကားပင်ကို မှီထားမှ မတ်မတ်ရပ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။
မျက်လွှာချထားပေမယ့် မြင်လွှာအောက်မှာ သူ့ရှေ့သို့ တိုးကပ်လာသည်
ကို မြင်နေရသည်။ ကျွန်မ နောက်ထပ်ဆုတ်စရာ မကျန်တော့ဘူး။

ထို့ကြောင့် အလိုက်သင့်ချထားသော ကျွန်မလက်တို့မှ လက်
ဖဝါး နှစ်ဘက်ကို ပင်စည်အခေါက်ပေါ်မှာ နောက်ပြန် ဖြန့်ထောက်ပြီး
ထိန်းထား လိုက်ရသည်။ အဲသည်လိုကျတော့လည်း ကျွန်မရှေ့မှာက
အကွယ်အကာမရှိ။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားရပြန်လေ
သည်။

လောကတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကျေးငှက်
အော်မြည်သံကလေးမျှ မကြားရ။ မြစ်ရေစီးဆင်းသံလေးသော်မှ
မကြားရ။ ကျွန်မသည် တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်နွဲ့လာနေပြီဟု သိနေသည်။

ကျွန်မသည် တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်အရသာတွေကို

ခံစားနေရ၏။

ကျွန်မနောက်ကျောက စံကားပင် ပင်စည်အခေါက်ထူထူကြောင့် ကြမ်းရှုသော ဝေဒနာ၊ ကျွန်မ ရှေ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းက နူးညံ့သော၊ လှုပ်ခတ်သော ဝေဒနာ။

ကျွန်မနောက်ကျောမှာ မိုးငွေ့စိုစွတ်မှုကြောင့် အေးစက်စက် တွန်းဖယ်ခံရသော ဝေဒနာ၊ ကျွန်မရှေ့မှာက ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှာ ရပ်နေသော သူ့ကြောင့် နွေးထွေးသော ဆွဲငင်ညှို့ယူခံရသော ဝေဒနာ။

ဘုရား ဘုရား...

ကျွန်မ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးသော ဝေဒနာက ချိုမြိန်စွာ မိန်းမူး ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်မ မျက်စိကို ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

နေရောင်ခြည်ရှိနေသေးသလား။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင် လွှမ်းသွားပြီလား။ ကျွန်မ မသိတော့။ ကျွန်မ ဘာကိုမှလည်း မသိချင်တော့ပါ။ အချိန်တွေအားလုံးကို ရပ်တန့်ထားလိုက်ချင်သည်။ စံကားဖြူစေ့ကလေး အိပ်မောကျနေခဲ့သလို နှစ်ပေါင်း ထောင်နှင့် သောင်းနှင့်ချီ၍ အိပ်မောကျသွားပါရစေ။

ကျွန်မ၏ ဆံပင်များကို နွေးထွေးသောလေတစ်ချက် လှစ်ခနဲ ထိတို့သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ပါးပြင်ဆီမှာ တစ်ခုခုက ရွရွလေး ပွတ်တိုက်သွားသလို၊ အပင်ပေါ်မှ ကြွေကျလာသော စံကားဖြူလေးတစ်ပွင့်က ကျွန်မကို ကျီစယ်သွားလေသလား။ မွှေးလည်း မွှေးလျက် နွေးလည်းနွေးသော ထိတို့မှုကလေးပါ။

အယောင်ယောင် အမှားမှား ခြိုက်လိုက်သော ပင့်သက်က မသဲမကွဲအသံ တိုးတိုးထွက်သွားသည်။ ခဏကြာလျှင် ကျွန်မခြေထောက်တွေ ညွတ်ခွေကျရတော့မည်။ ကျွန်မသိသည်။ ကျွန်မကို တစ်ယောက်

ယောက်က သို့မဟုတ် အာရုံတစ်ခုခုက ဖမ်းဆွဲတားလိုက်စေချင်သည်။ ကျေးဇူးပြု၍...

မင်းညို...။

မင်းညို မကြားနိုင်မှန်းသိသော်လည်း တမ်းတ ခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်လို့မရ။ ထပ်ခေါ်ကြည့်ပါရစေဦး။
“မင်းညို”

ကျွန်မအသံက တိုးတိုးကလေးပဲ ထွက်လာခဲ့၏။ အဲသည် တိုးတိုးလေးကပဲ လုံလောက်သော ချုပ်တည်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မင်းညို၊ နင်ငါ့ကို ပစ်မထားပါနဲ့နော်။

မင်းညို၏ တည်ကြည်သောအပြုံးကို ကျွန်မ မြင်ယောင်သွားသောအခါ စိတ်သက်သာစွာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

လောကကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင် မဖုံးသေးပါ။

ကျွန်မရှေ့မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိပါ။

အလှူဒါနသည် လူ့ဘဝအတွက် အလွန်အရေးကြီးသော အကျိုးတစ်ခုဖြစ်သည်။ အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်ပြီး အလှူဒါနကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ရေးအတွက် အကူအညီရရှိနိုင်သည်။

မေဇော်...

နေကောင်းရဲ့လား။ နင့်ဆီက ဘာပြန်စာမှ မလာတော့ ငါစိတ်ပူလို့ စာထပ်ရေးလိုက်တယ်။ ငါ့ အီးမေးလ်တွေရော နင် ဖတ်ရခဲ့လား။ ငါ့ဆီ စာရေးပါဦး။ စာမရေးနိုင်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်မနေလောက်ပါဘူးနော်။ အရင်စာတုန်းက ပြင်သစ် သံရုံးက လုပ်မယ့် စာမေးပွဲအကြောင်း ထည့်ရေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် နင်ရမရ မသိလို့ အခုတစ်ခါ ထပ်ပြောဦးမယ်။

မင်းညို၏စာကို ဖတ်ရသည့်အခါ အလွမ်းမပြေသည့်ပြင် ပို၍ တောင် လွမ်းရသေး၏။ ဒါတောင် သူ့လက်ရေးအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ကွန်ပျူတာစာလုံးတွေ ဖြစ်နေလို့။ သူ့လက်ရေးအတိုင်းသာဆိုလျှင်

ကျွန်မ ဘယ်ထိအောင် လွမ်းလိုက်ရမလဲ မသိချေ။ သူ့လက်ရေးဆိုလျှင် မျက်စိဖြင့်သာ ကြည့်ရုံမကဘဲ စာရွက်ကို လက်ဖြင့်သာသားလေး ပွတ်သပ်လိုက်ချင်သေး၏။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာမို့ လုံခြုံစိတ်ချရပြီဆိုတာ သေချာချိန်တွင် သူ့လက်ရေးတွေကို နှုတ်ခမ်းဖြင့်ထိကပ်ကာ နမ်းလိုက် ချင်သေး၏။ သူ့သာ သိသွားလျှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်မလဲ ကျွန်မ သိချင်လှပါသည်။ သူ့ကြည့်နူးသွားပါမလား။ စိတ်ညစ်ညူးသွားမလား။ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သွားမလား။ သို့မဟုတ် ကျွန်မကို သနားတော့ သနားသွားလေမလား။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့လက်မောင်းကို အမှတ်တမဲ့ ကိုင်လိုက်တာကို မြင်ရတုန်းက မကျေမနပ်ဖြစ်မိသော ကျွန်မသည် ဒေါ်အေးအေးထွန်းအပေါ်ထားသည့် သူ့ချစ်ခင်လေးစားမှုကို မြင်ပြီး သွားသည့်အခါ အားငယ်စွာ ဝမ်းနည်းမိသွားတော့သည်။

အဲဒီ ဆက်ဆံရေးမှာက သံယောဇဉ်တစ်ခုတည်း မဟုတ်။ အပြန်အလှန် နားလည်မှု၊ လိုအပ်မှု၊ လေးစားမှု၊ အားကိုးမှုတွေ ပါသည်။ အခက်အခဲတွေကို အတူရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကြသည့်အခါ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ပိုပြီးယုံကြည်ပေါင်းစည်းမိလိမ့်မည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ပိုပြီး တွယ်ငြိလာလေ၊ ကျွန်မက ပို၍အဝေးရောက်လေ ဖြစ်မှာပါ။

သူမကို ကျွန်မ တစ်ခါတည်းသာ တွေ့ဖူး။ စကားပြောဖူး လိုက်သော်လည်း သူမကို ကျွန်မရင်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပစ်နိုင် တော့မှာမဟုတ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမသည် မင်းညိုကို အနီးမှာ အမြဲလိုလို ရှိနေစေခဲ့နိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ကျွန်မ မင်းညိုကို တွယ်တာနေမိသမျှ သူမက မင်းညိုနှင့်အတူ ကျွန်မရင်ထဲထိ လိုက်နှောင့် ယှက်နေတော့မှာ။

မန္တလေးမှာတုန်းက ကျွန်မတည်းသော(သူ့သူငယ်ချင်း၏) အိမ်ကနေ ကျွန်မ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ခဲ့ချိန်တစ်ခုတွင်တောင် သူမက ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နိုင်လိုက်သေး၏။ ကျွန်မ၏ ဖုန်းခေါ်ချိန်ကို တမင်ပင် ရုံးချိန်ရှောင်၍ သူ စိတ်အေးလက်အေးရှိမည့် ညအချိန်ကို ရွေးခဲ့ပါသည်။

ညရှစ်နာရီခွဲဆိုတော့ သူ ညအိပ်အလုပ်လုပ်ဖို့ ရုံးကိုတော့ ရောက်ပြီ။ အလုပ်တော့ တကယ်မစသေး။ ထိုအချိန်ကို မှန်းပြီး ဆက် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းညိုသည် နဂိုတည်းက ဖုန်းကြာကြာပြောတာကို လုံးဝ မကြိုက်သူဖြစ်သည်မို့ သူ့ကို ဖုန်းပြောချိန်မှာ အလွန်ဆုံး ငါးမိနစ်ပဲ ရှိမှာပါ။ ကျွန်မနှင့် မြဦးမေ၏သား ကိုသီဟ ဆက်ဆံရေး အနည်းငယ် ကသိကအောင့်တွေ ဖြစ်ကြရတာကို ကျွန်မက ပြောပြနေဆဲအချိန်၊ မင်းညိုက ကျွန်မကို နားထောင်နေရာမှ သူ့နောက်ဘက်သို့ လှမ်း ပြောလိုက်သံကြားရသည်။

“ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်က ဖိုင်တွဲ အနီထဲမှာ အစ်မ”

အဲဒီတစ်ရုံးလုံးမှာ သူက အစ်မဟုတ်သော်လည်း ဘယ်နှစ် ယောက် ရှိနေနိုင်မှာမို့လဲ။ အစ်မဟုတ်သောအသံတွင် ချစ်ခင်မှုလည်းပါ လေးစားမှုလည်းပါသည်ဆိုတော့ အဲဒါဘယ်အစ်မ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ညရှစ်နာရီခွဲထိအောင် သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်နေသူသည် တခြား ဘယ်အစ်မများ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲ။

သူသည် ကျွန်မ၏စကားကို စိတ်မဝင်စားတော့ဟန် ရှိသည်။

“ကျော်ဇင်ထွန်း”

သူ့ကျွန်မနှင့် ပြောနေရာကနေ သူ့လက်ထောက်ကို ခပ်တိုးတိုး

ခေါ်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဖုန်းခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်လိုက်သလိုပဲ။
ဘာသံမှ မကြားရတော့ပြန်။

“မင်းညို”

“ဒါပဲမဟုတ်လား မေဇော်၊ နင် ကာယကံရှင် စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်ရအောင်တော့ မအဘူး မဟုတ်လား မပြောချင်တာကို
ငွတ်မပေးနဲ့ပေါ့”

“ငါကစဉ်းကို အနှောင့်အယှက်မလုပ်ပါဘူး။ သူကသာ ငါ့ကို
မကြည်တာ၊ နင်သိလား သူ့မျက်နှာကလေ...”

ကျွန်မ၏စကားကို သူရုတ်တရက် ဖြတ်လိုက်၏။

“မေဇော် ဆော့နီး ငါ့ခဏနေမည် နင့်ဆီပြန်ဆက်မယ်၊ ရမလား
ဟင်။ ငါတို့ မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း အရေးကြီးနေလို့ ငါသွားမှဖြစ်မယ်”

ကျွန်မက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ စူးစနဲ အောင့်သွားသည့်
ဝေဒနာကို ကျွန်မ သူသိအောင် မပြရဲပါ။

“မေဇော်...”

“သွားလေ သွား၊ ပြန်မဆက်ပါနဲ့ ရတယ်။ နော်”

ဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
သူပြန်ဆက်လာခဲ့ရင် ဖုန်းမကိုင်တော့ဘူး။ အပေါ်တက်ပြီး သွားအိပ်
တော့မယ်။

သို့သော် ညကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် ဖုန်းမြည်လာတော့
တကယ်တမ်း ကျွန်မ မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်မကို ခေါ်မည့်တယ်လီဖုန်းလားဟု
အာရုံစိုက်ထားမိပါသည်။ အေးလေ... သူ့ခမျာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေ
သည့်ကြားမှ ကျွန်မ စိတ်ကောက်မှာ စိုးလို့ မရရအောင် ဆက်ရတာ
ဥစ္စာ။ ကျွန်မ မကိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

“မေဇော်တဲ့၊ မင်းမင်းဆီက ဖုန်း”

အစ်မလတ်က ကျွန်မအားလှမ်းအော်တော့ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်စွာ
ပြေးဆင်းသွားလိုက်သည်။

“မေဇော် အိပ်ပလား”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ဆီက ပြန်ဆက်မယ့် ဖုန်းကိုစောင့်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်မှာ
အိပ်ပါဦးမလဲ။

“ကဲ အခုငါ တစ်နာရီလောက် အချိန်ရပြီ၊ နင်ပြောစရာရှိတာ
ပြောတော့”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး”

“မေဇော် အဲလိုမကောက်နဲ့လေ၊ နင် ပြောရင်းတန်းလန်း ငါက
စကားဖြတ်ချလိုက်တာဥစ္စာ၊ နင်ဆက်ပြောရမှာပေါ့”

သူ့အသံက စိတ်ရှည် ချောမော့သံ။ ကျွန်မ ပြုံးမိ၏။

“အဲဒီတုန်းက ပြောချင်တယ်၊ အခု မပြောချင်တော့ဘူးဟ”

သူ့အသံတော်တော်နှင့်မထွက်လာသဖြင့် သူ့စိတ်တိုသွားပြီလား
ဟု ကျွန်မစိုးရိမ်သွားကာ ကမန်းကတန်း စကားဆက်ရသည်။

“တကယ် မပြောချင်လို့ပါ မင်းညိုရယ်၊ ငါနင့်ကို စိတ်ကောက်
တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ် တကယ်။ နင့်ဂျာနယ်အကြောင်းပဲ
ပြောပါလား”

“အဲ...ငါ့ဂျာနယ်က အရေးမှ မကြီးတာ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ထုတ်
နေတာပဲ။ မထူးဆန်းဘူးလေ၊ ဂျာနယ်အကြောင်းကတော့ အခုလို
ညအချိန်မှာ မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောစရာမလိုပါဘူး”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာအကြောင်းပြောကြမှာလဲ”

“နင်ပြောတဲ့ မြဦးမေရဲ့သားက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

ကြည့်စမ်း။ ကျွန်မပြောခဲ့သော အကြောင်းအရာကို သူ သတိတော့ ရသားပဲ။

“အင်း ငါတို့ထက်ကြီးတယ်၊ သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမလား မသိဘူး”

“သူက ဘာလုပ်တာလဲ”

“မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ အရှေ့တိုင်းပညာဌာနက ဆရာ”

“မြဦးမေကတော့ ဓါတ်ပုံထဲမှာ ချောတယ်နော်၊ သူ့သားရော”
ရယ်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူမေးသည်။

ကျွန်မ အသံထွက်ရယ်မိပါသည်။

“ကိုသီဟက ချောတော့ချောတယ်ဟ၊ မဆိုးဘူး၊ သဘောလေး ပုပ်တာ တစ်ခုပဲ။ ဒါကလည်း သူ့အမေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စာထဲမှာ မရေးစေချင်တာကြောင့် ဖြစ်မှာပါ”

“ဟော ချက်ချင်းကြီးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သွားပါလား”

သူ့အသံမှာ မနာလိုသံ နည်းနည်းမျှမစွက်။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ စ နောက်နေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်ပါ။ နေနှင့်ဦးပေါ့။

“နင့်အဘွားကြီး ပြန်သွားပြီလား”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်သံကို ကြားရသည်။

“မေဇော်၊ နင့်ကို အဲလို မိန်းမမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး မဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“လူတစ်ဘက်သာကို မခံချင်အောင် ရိတ်တတ်တဲ့မိန်းမမျိုး”

ကျွန်မ သူမမြင်နိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် သူ့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်လိုက် ပိတ်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ဖြစ်စေချင်သလဲ”

“အစ်မ ဒေါ်အေးအေးထွန်းလို မိန်းမမျိုး”

ဟင်...၊

ကျွန်မတယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။သူ ထိုနေ့ညက သူ့နောက်ထပ် ဖုန်းမဆက်လာခဲ့ပါ။

နင်တို့ ရေးဖြေ ဖြေစရာမလိုဘူးတဲ့၊ နှုတ်ဖြေပဲ ဖြေရမယ်တဲ့။ ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့မှာ ဖြေရမယ်လို့ ပြော တယ်။ ဗစ်တာဟူးဂိုး နှစ်နှစ်ရာပြည့်မို့ ဟူးဂိုးကို အဓိက ဦးတည်ပြီးမေးမယ်ထင်တယ်လို့ ငါ့ကို နင့်ဆရာက ပြော လိုက်တယ်။ နင် ဟူးဂိုးရေးသမျှစာအုပ်တွေကို အပိုင် လေ့လာထားပေတော့၊ မြန်မာဘာသာပြန်တွေ နင်ပြန်လာရင် ဖတ်ဖို့ ငါစုထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟူးဂိုးတစ်ယောက် တည်းတော့လည်း ဘယ် လုံလောက်အုံးမလဲ။ ငါထင်တာ တော့ ဒီကိစ္စက ကိုယ်တစ်သက်လုံး စာဖတ်လာတဲ့ အရည် အချင်းပေါ် မူတည်မှာပဲ။ မေးတဲ့သူက စာအုပ်ကို တကယ် ချစ်တဲ့လူဆိုရင်တော့ စာအုပ်တွေရဲ့တန်ဖိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိတဲ့လူမှရမယ်။ ဒါပေမယ့် နင်လည်းသိပ်တော့ မညံ့ပါဘူး နော်။

သူ့ဆီ E-mail ပို့လို့ မရနိုင်တော့သော ကုန်းခေါင်ခေါင် မြို့ငယ်ငယ်ကလေးတွင် ကျွန်မ ရောက်နေသည်ဆိုတာ အစ်မလတ်က

သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လျှင်တော့ သူသိမှာပဲ၊ အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ ကျွန်မ မနေ့က ဒေါ်တင်ကို ထည့်ခိုင်းလိုက်သည့် အမြန်ချောပို့ စာသည် သူ့ထံ သည်ကနေ့ ရောက်နိုင်ဖို့ မသေချာပါ။

အခုစာသည်လည်း နေ့စွဲက ၂၀ ရက်နေ့ တပ်ထားသည်။ ကျွန်မဆီသို့ အဆင့်ဆင့်ရောက်လာရသောစာ ဖြစ်သည်။ အီးမေးလ် လက်ခံသော ဟိုတယ်က စာရောက်နေကြောင်း ဖုန်းဆက်မှ အစ်မလတ် ကသွားယူ၊ ကျွန်မ ယခုရောက်နေသော လိပ်စာသို့ စာပို့ရထားဖြင့် တစ်ခါ ပြန်ပို့ပေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မဆီသို့ သုံးလေးရက်ကြာမှ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ သည်နေရာသို့ ရောက်နေခြင်းကို သူ သဘောတူနိုင် ပါ့မလား။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အကြောင်းကြား ဆက်သွယ်ဖို့ မလွယ်ကူသောနေရာ၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် အလျင်အမြန်သွားလို့ မရသောနေရာ၊ တစ်ယောက်၏အသံကို တစ် ယောက်က ကြားဖို့ မလွယ်ကူသောနေရာ။

နှင့် အင်တာဗျူး မဖြေတော့ဘူးလို့ ငါ့ကို ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ မေဇော်၊ နှင့် အဲဒီမှာ ဘာတွေပဲ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေနေ၊ နှင့်ရဲ့ တကယ့်ဘဝက ဒီမှာပဲ ရှိတယ်။ နှင့် အင်တာဗျူးကို လာကို ဖြေရမယ်၊ နှင့် အောင်ကိုအောင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ နှင့် ပြင်သစ်ကို သွားကိုသွားရမယ်။ မြဦးမေအကြောင်းကို နှင့်ပြန်လာမှ ဆက်ရေးလို့လည်းရတယ်။ အရင် လုပ်ရမယ့် အလုပ်နဲ့ နောက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို မလွဲစေချင်ဘူး။

ကျွန်မဘဝက ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိသတဲ့။

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား မင်းညိုရယ်။

ကျွန်မ ရောက်နေသော စံကားဥယျာဉ်သည် ကျွန်မကို စာရေးဖို့ အတွေးတွေ ပေးနိုင်သည်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ရေးခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများသည် ယခုအခါ ကျွန်မ၏လက်မှ ချောမွေ့စွာ စီးပျောလျက်ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မလက်ကို ကိုင်၍ တွန်းပေးနေသလိုပဲ။

ကျွန်မသည် မင်းညို၏လက်ဖြင့် ထိကိုင်ထားခြင်းမရှိခဲ့သော မင်းညို၏စာကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိကပ်လိုက်၏။

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မင်းညိုရယ်၊ ငါ ပြင်သစ်ကိုလည်း မသွားချင် တော့ဘူး။ ဟာကြည့်တိုက်မှူးလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ငါ စာရေး ဆရာမပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

သူ့စာကို သေသေသပ်သပ်ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ရေး လက်စမှတ်စုစာအုပ်ကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မရှေ့မှ လက်နှိပ်စက်ဟောင်းလေးသည် သူ့အပေါ် ရွရွလေး တင်ခဲ့ဖူးသည့် သူ့သခင်မ၏ လက်ချောင်းများဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်မှန်း သိမှသိပါ့မလား။

ကျွန်မသည် လက်နှိပ်စက်လေးကို ငေးကြည့်နေရင်း ထိုခလုတ် လေးတွေပေါ်မှာ သွက်သွက်ပြေးလွှားခဲ့ဖူးသော လက်ချောင်းများကို မှန်းဆ ကြည့်မိသည်။ ဖြူဝင်းစွာ သွယ်ခွဲမလား၊ ကျွန်မလို အကြော စိမ်းစိမ်းတွေ ရှုပ်ထွေးနေမလား။

ကျွန်မ ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ လက်နှိပ်စက်ကို ကျွန်မဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။ ကျွန်မသည် လက်နှိပ်စက်ခလုတ်များပေါ်သို့ တစ်ခါမှ လက်မတင်ခဲ့ဘူးပါ။ ခလုတ်လေးတစ်ခု၏ အခွက်ရာလေးထဲသို့

ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ညှိုးကို အသာတင်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်စက်ထဲမှ နွေးထွေးသော အင်အားတစ်ခု ကျွန်ုပ်တို့ထဲသို့ စီးဝင်သွားသလိုပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့သိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏စာအုပ်ကို သည်စံကားဥယျာဉ် အိမ်မှာမှ အဆုံးမသတ်နိုင်လျှင် ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ် နိုင်တော့ မှာမဟုတ်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုလားထိုင်မှ ထရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ချည်ထည်ပါးပါး ခန်းဆီးဖြူသည် လေဖြင့် လွင့်လှုပ်နေ၏။

ပြတင်းမှဖြတ်လျက် မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ တစ် သက်တာတွင် အလှပဆုံး အခမ်းနားဆုံးဖြစ်သည်။ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးသည့် 'အသက်ရှူဖို့ မေ့သွားလောက်စေသော' (breath-taking) ဟူသည့် အသုံးအနှုန်းကို ယခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ရပါပြီ။

ကြည့်လေရာရာမှာ အစိမ်း၊ အစိမ်းမှာမှ ခမ်းနားမြိုင်ဆိုင်သည့် အစိမ်း၊ အစိမ်းသည် တညီတည်းမဟုတ် မြင့်လိုက်နိမ့်လိုက်လည်း ရှိသည်။ ဖျော့လိုက် ရင့်လိုက်လည်း ရှိသည်။ လင်းလိုက် မှောင်လိုက် လည်း ရှိသည်။ ဝါ၍စိမ်းသော အစိမ်းရှိသည်။ ညို၍စိမ်းသော အစိမ်းလည်းရှိသည်။ စုစည်းသော အစိမ်းရှိသည်။ အနားသတ် မညီ မညာ ဖွာလွင့်နေသော အစိမ်းလည်းရှိသည်။ သည်ထက်မြင့်သည့် အမြင့်တစ်နေရာမှသာ ကြည့်ခဲ့လျှင် ထိုအစိမ်းထဲမှာ အဖြူဆွတ်ဆွတ် ပန်းပွင့်တွေဖြင့် လှပစွာ ပြောက်မွှမ်းလျက်ရှိသော တစ်ပင်ချင်းသည် ပန်းတစ်ပွင့်စီအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလျက် မျက်စိတဆုံး မြေပြင်ကျယ်မှာ ကြုံဖြန့်ထားသော ပန်းခင်းတစ်ခုအဖြစ် အံ့မခန်းလှပ ထူးခြားပေ လိမ့်မည်။

အဲသည်များပြားလှသော သစ်ပင်တွေထဲမှာ ပင်စည်တစ်ခုခု၏ နောက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သူစောင့်နေလေမလား။

သူ ...

မြ၏ပုံပြင်ကို ကျွန်ုပ်တို့အား အခန်းဆက် ပြောပြနေခဲ့သောလူ၊ ညနေတိုင်း နေ၏ နောက်ဆုံးအလင်းတန်းတွေ ဖြာလာသည့် အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ စံကားပင်တွေရှိရာသို့ ဆင်းသွားလေ့ရှိသည်။ တစ်ပင်မဟုတ် တစ်ပင်၏နောက်တွင် သူ့ရောက်နေတတ်သည်။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် သူ့အသံကိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ကြားရသည်။ မနေ့ကတော့ သူ့ကို လူ ကိုယ်ခန္ဓာပါ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုယ့်နာမည် ခွန်သာ...တဲ့။

သူ့ကို ပြန်မြင်ယောင်သွားသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခနဲ မောပန်းလှုပ်ခတ်သွားသည်။

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

စံကားဖြူပင်တိုင်းကို သူ သိနေသလား။ သူဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ မြ ပုံပြင်တွေ ပြောပြနေခဲ့ရတာလဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ မြဦးမေ၏ ဘဝကို ရှာဖွေ နေတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။

ဥယျာဉ်ထဲမှ ပြန်တက်လာတိုင်း ဒေါ်တင်ကို သူ့အကြောင်း ပြောပြဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားယူမိသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မပြောဖြစ်ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စိတ်ပူသွားပြီး သွားလေရာသို့ ဒေါ်တင် လိုက်ပါနေရမှာကို အားနာမိလို့လား။ သို့မဟုတ် ဒေါ်တင်ပါလာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သူ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့မှာကို စိုးရိမ်မိလို့လား။

ကျွန်ုပ်တို့ သည်ကနေတော့ စံကားပင်တွေဆီ မသွားတော့တူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူ့ပုံပြင်ကို ကျွန်မဆက်၍ ကြားချင်သော်လည်း မကြားရဲ တော့သောကြောင့်၊ သို့မဟုတ် သူ့ကို နောက်တစ်ခါထပ်တွေ့ရန် အင်အားမရှိတော့သောကြောင့်၊ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

စံကားပင်တွေဆီ မသွားတော့ပါဘူးဟု ဆိုကာမှ စံကားပွင့်များ က အစွမ်းကုန် ပွင့်ကြပုံရသည်။ ပန်းရနံ့သည် လေအသွေ့တွင် ဝေ့ကာဝိုက်ကာ ရောက်လာ မြူထွယ်လေသည်။ မိုးရိပ်မိုးရောင်မရှိ၊ မိုးသက်မိုးငွေ့မရှိ။ စံကားရွက်အကြိုအကြားမှ တစ်ဝက်တစ်ပြက် ကောင်းကင်သည် ပြာပြာလဲ့လျက်ရှိသည်။

မသွားဘူး။

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါသည်။

နေ့စမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ မသွားရမှာလဲ၊ မသွားရဲစရာဘာ အကြောင်းများ ရှိလို့လဲ။

ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။

သူနှင့်တွေ့ခဲ့လျှင် သူက မြအကြောင်း ပြောပြမည်။ ကျွန်မက အသာ နားထောင်နေရုံပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ ပန်းအကြွေ ဖြူလွလွ ပွင့်ချပ်တွေက ရွက်ကြွေဝါဝါ ညိုညို အောက်ခံပေါ် ပြန့်ကျဲနေသည့်အခါ ထိုမြေပြင်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခြေဖဝါးအစုံအတွက် လိုလေသေးမရှိ ကြွယ်ဝသော မြေပြင်ဖြစ်သည်။ အပြန်အလှန်ပေးစာ တွေကို ရှာမတွေ့နိုင်သည့်အချိန်တွင် သူပြောပြသည့် မြပုံပြင်များသည် ကျွန်မအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အချက်အလက်များဖြစ်၏။

ကျွန်မ သွားလိုက်ပါမည်။

ကျွန်မ၏စိတ် နောက်တစ်ကြိမ် မပြောင်းမီ အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆင်းလာမိသည်။

“ဆရာမ ဧည့်သည်လာနေတယ်”

အိမ်တံခါးဝမှ ဒေါ်တင်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဧည့်သည်လာဖို့ မျှော်လင့်မထားသောကြောင့် ကျွန်မ အံ့ဩ သွားသည်။

မင်းညိုများလား၊ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူမှ မအားတာ။

ကျွန်မ အိမ်အပြင်သို့ မျှော်လင့်တကြီး ထွက်သွားလိုက်သည်။

ကျွန်မက အထွက်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကအဝင် ကျွန်မနှင့်သူ တံခါးအပြင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ၏။

“အော...”

“မမေဇော်”

ကိုသီဟပါလား။ သူ ကျွန်မကို ပြင်တွေ့ရတာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို အကြောင်းမကြားဘဲ သူ့ အမေ၏ အိမ်ဟောင်းသို့လာခဲ့မိသည်ကို လိပ်ပြာမသန့်သလို ခံစားရ သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခရီးပန်းလို့လား၊ အလိုမကျမှုကြောင့်လား ညိုမှောင်နေ၏။

“ကျွန်မ ဒီမှာရှိမှန်း ဆရာ ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဗြိုသိပ် ထိန်းချုပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ သိချင်သည်ကို တဲ့တိုး မေး လိုက်မိသည်။ သူက အနည်းငယ်မျှပင် မပြုံးဘဲ ကျွန်မအား ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လျက်ဖြေပါသည်။

“ကျွန်တော် မမေဇော်ဘည်းတဲ့ အောင်တော်မူအိမ်ကို လိုက် သွားတယ်လေ”

အစ်မလတ်နှင့်ပဲ တွေ့လာသလား၊ အစ်မကြီးနှင့်ပဲ တွေ့လာ သလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ကျွန်မ တောကြီးရွာကို

သွားကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီ။

အေးလေး၊ သူ့သိတော့လည်း တစ်နည်းတော့ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မစာအုပ်ထဲတွင် ဘယ်အကြောင်းအရာတွေ ပါဝင်တော့မည် ဆိုတာ သူ ကြိုတင် ခန့်မှန်းနိုင်သွားတာပေါ့။ အခုမသိလျှင်လည်း သိပ်မကြာခင် မှာ သူ့သိသွားမှာပါပဲ။ ဒေါ်တင်ကလည်း သည်အတိုင်းတော့ ဘယ်နေပါ့ မလဲ။ လူကြိုရှိုရင် ပြောဦးမှာပေါ့။

“ထိုင်ပါ ဆရာ”

သူ့အမေ၏ အိမ်ဖြစ်ပေမယ့် ယခုလောလောဆယ်မှာ နေနေ သည်က ကျွန်မဆိုတော့ ကျွန်မကပဲ အိမ်ရှင်ပုံစံဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြု လိုက်ရ သည်။

သူ့မျက်နှာ တည်တည်မှောင်မှောင်သည် ပို၍ပင် မှောင်သွား၏။

သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပန်းပေါ်မှ ဖြုတ်ယူကာ ဧည့်ခန်း ကုလား ထိုင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မထိုင်သေးဘဲ မတ်တပ်ရပ်လျက် ကပင် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံက ပန်းချီကားများ၊ မှန်ဘောင်သွင်းထားသော စာအုပ်မျက်နှာဖုံးများကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေသည့်ဟန်က တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသည့် အိမ်တစ်အိမ်ကို သူ့ရောက်နေရသလိုပဲ။

“အောင်တော်မူအိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားတာလဲဟင်၊

အရေးကြီးကိစ္စများ ရှိလို့လား”

ကျွန်မ မေးမိသည်။

သူ နံရံတွေကို ငေးမောနေရာမှ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကြည့် သည်။

“ဘာအရေးကြီးကိစ္စမှတော့ မရှိပါဘူး”

ထို့နောက် ကျွန်မရပ်နေရာသို့ လျှောက်လာ၏။ ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်သည်။

“ကျွန်တော် မမေဇော် အပေါ်မှာ နည်းနည်း... ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်ဘူး ပြောရမလား၊ စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံခဲ့မိတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးမိတော့ ကျွန်တော် လွန်သွားပြီလို့ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ပျော့ပြောင်းဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ မမေဇော်တည်းတဲ့ အိမ်ကို လိုက် သွားတယ်လေ။ မမေဇော်ကို ညစာကျွေးဖို့၊ မမေဇော်နဲ့ ပြေပြေ လည်လည် စကားပြောဖို့”

သူ ကျွန်မကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြောလေသည်။

ကျွန်မ ပင့်သက်ရှိက်မိသွား၏။

သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် ကျွန်မဘက်က နည်းနည်းလောကြီး သွားခဲ့ပြီ။

“မမေဇော် မြို့သစ်ဘက်သွားတယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြော တော့ ကျွန်တော် တော်တော်ရှက်သွားတယ်”

သူ ကျွန်မထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းကို ရက်တော်တော် နောက်ကျမှ သိလိုက်ရတာ ကျွန်တော် တော်တော်ညံ့တာပဲ”

ကျွန်မ အနေရခက်သွားသည်။ သူ့ကို အားနာသွားမိတာလား၊ မိန်းမ ယောက်ျားဆိုသော ခွဲခြားမှုတွေကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ ကြားလိုက်ရလို့ စိတ်မသက်သာတာလား။ ရပ်နေရတာတော့ တော်တော် စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အမှတ်တမဲ့ပင် ကုလားထိုင်နောက်မှ တစ်ခုကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“ဒီတောကြီးရွာက မေမေဘဝအကြောင်းကို မမေဖော်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

သူ ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်မတင်ထားသော စံကားဖြူပန်းကြွေများကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ဆရာအမေက နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမကြီး မြဦးမေလေ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မက မြဦးမေရဲ့ စာစုစာရင်းကို ပြုစုထားပြီးသား ဘွဲ့လွန် ကျောင်းသူ တစ်ယောက်လေ၊ မြဦးမေရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း အတော်အသင့် ကျွန်မသိထားပြီးသားပါ”

ကျွန်မ ခပ်တိုးတိုးပြောမိတော့ သူက ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ မယုံသင်္ကာဟန်ကို တွေ့ရ၏။

“တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ အလွန်ထူးဆန်းလှပတဲ့ စံကား ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ ဒီကိုရောက်မှ သိရတာပါ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာစကားဆက် ပြတ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ဖို့လည်း အားနာ၊ သို့မဟုတ် မနှစ်သက်။ သူကလည်း အခန်းတစ်ခုခုထဲ ဝင်နားဖို့ ကျွန်မ၏သီးသန့် ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ထိခိုက်မိမလား စိုးရိမ်မိမှာပဲ။ ကျွန်မကလည်း အခန်းတစ်ခုခုထဲ သူ့ကို နေရာချထားပေးဖို့ အကြောင်းနှစ်မျိုးဖြင့် တွန့်ဆုတ် နေသေးသည်။

တစ်ကြောင်းက သူက အိမ်ရှင်၏သားဖြစ်နေလို့၊ သူ့ကို ဧည့်သည်အဖြစ် ဧည့်ဝတ်မပြုတိုက်။ နောက်တစ်ကြောင်းက ကျွန်မ ရှိနေသည့် အိမ်မှာ သူ့ကို တည်းခိုဖို့ သိပ်လိုလား ကြိုဆိုချင်နေသည် ဟု ထင်သွားမှာကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနှင့် တွေးပူမိသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မသည် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် မတ်မတ်

တောင့်တောင့်ကြီးသာ ရပ်နေမိလေသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကို ဒေါ်တင်က ကယ်လိုက်သည်။

“မောင်သီဟ၊ ရေချိုးလိုက်ပါလား၊ ဒေါ်ကြီး မောင်သီဟ အတွက် ဟင်းတစ်ခွက်လောက်ထပ် စီစဉ်ပေးမယ်”

ဒေါ်တင် အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာပြီး ပြောတော့မှ နှစ်ယောက်လုံး ရပ်နေရတာ သက်သာသွားသည်။ သူသည် ဒေါ်တင် အား အားကိုးတကြီးကြည့်လျက် ပြာပြာသလဲ ငြင်း၏။

“အာ နေပါစေ ဒေါ်ကြီး။ ကျွန်တော် ရှိတဲ့ဟင်းနဲ့ပဲ စားမယ်၊ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတဲ့ဟင်းက မင်းမကြိုက်တဲ့ဟင်းကွဲ့”

ဒေါ်တင်က ကျွန်မအားပြုံးကြည့်ရင်း ပြောတော့ ကိုသီဟ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာဟင်းမို့လဲ”

“ပဲကြီးနှစ်နဲ့ ဆူးပုပ်ရွက်ဟင်းချို၊ ခရမ်းချဉ်သီးပန်ထွေဖျော်”

သူ နှာခေါင်းရှုံ့သွား၏။ ထို့နောက် ကျွန်မကို ခပ်ရှုန်းရှုန်း ကြည့်၏။

“ဒေါ်ကြီးကလည်း ဧည့်သည်ကို ဘာတွေ ချက်ကျွေးနေတာ တုန်း”

“အလိုလေးတော်၊ အဲဒါ ဧည့်သည်က စီစဉ်တဲ့ဟင်းပါ။ မယုံရင် မေးကြည့်ပါတော်”

ကျွန်မ ရယ်မောနိုင်သွားပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်မက တောဟင်းလေး စား ပါရစေလို့ ပူဆာပြီး စီစဉ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မှာ ဒီက

ဆူးပုပ်ရွက်မျိုးမရှိဘူးလေ။”

“ဒီတော့ မောင်သီဟာရေ မင်းအတွက် ဒေါ်ကြီး အသားငါး တစ်ခုခု သွားရှာလိုက်မယ်၊ ရေချိုးနှင့်။ မင်း အဘိုးရဲ့ အခန်းမှာပဲ ခါတိုင်းလို တည်းမယ်မဟုတ်လား”

ထိုအခါ သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကောက်ယူ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မအားတစ်ချက် စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ နှစ်ရက်လောက်နေမယ်ဆိုရင် မမေဇော် ကို အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နိုင်သလား”

“အို မဖြစ်ပါဘူး။”

ကျွန်မ မျက်နှာပူပူနှင့် ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

“ဆရာ့ကို ခွင့်တောင်းဘဲ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာမိတဲ့ အတွက် သာ ကျွန်မက အခုမှ ဆရာ့ကို ခွင့်တောင်းရတော့မှာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မမေဇော်၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး လွတ် လွတ်လပ်လပ်နေပါ”

သူ အိတ်ဆွဲပြီး ဘေးက အခန်းကျယ်ထဲသို့ ဝင်မည်ပြင်ပြီးမှ ခဏ ရပ်လိုက်သည်။

“အဲ မေ့လို့ဗျာ ကျွန်တော်ဒီလာမယ်ဆိုတာ သိလို့ ဆရာဝန်ကြီး ရဲ့ သမီးက မမေဇော်အတွက် စာ၊ အဲ အီးမေးလ် လူကြုံပေးလိုက် တယ်”

ကျွန်မအား သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခု ထုတ် ပေး၏။ ကျွန်မ ထိုစာခေါက်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည့် အချိန်မှာ သူက ခပ်ဆဆလေသံဖြင့် တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်တော် သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်စုလေ့ရှိတဲ့သူ

တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မေမေ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေမလား နိုးရိမ်မိလို့ ဖတ်တော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ”

စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပေမယ့် ကျွန်မက ဘာများ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ရပါတယ်လေ”

မင်းညိုဆီက စာပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်မဆီက စာမရမချင်း သူစိတ်ပူပြီး စာတွေ နေ့စဉ် ထည့်နေတော့မှာ သေချာပါသည်။

သူ အခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ စာခေါက်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မ အံ့ဩသွား၏။

စာမှာ ပြင်သစ်လို ရေးထားလေသည်။

ဟင့်အင်း၊ မင်းညိုက ပြင်သစ်လိုမှ မတတ်တာ။

Chère May Zaw,

Comment allez-vous?

Je pense que vous être très bien là.

Votre ami, mon éditeur, il m'a dit que c'était difficile de negocier avec le fils d' écrivin très connue.

C'est pas de problem!

Je connais bien un endroit où elle, cette écrivin, avait habité autre fois. C'est pas loin de Myohtit, et c'est un jardin merveilleus. Vous découvrirais la maison très agréable aussi. Son journal que vous aimerais lire, ce serait là .

dans la bibliothèque, je suis sûr. Je l'ai vu là quend j'etais dans cette bibliothèque. Ce livre est bleu en couleur sur lequel il'y a une image de fleur Magnolia blanc.

ချစ်သော မေဖော်

နေကောင်းရဲ့လား။ မင်းအခြေအနေ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ငါထင် ပါတယ်။

မင်းသူငယ်ချင်း ငါ့ အယ်ဒီတာက မင်း နာမည်ကျော် စာရေး ဆရာမရဲ့သားနဲ့ ညှိနှိုင်းတဲ့ ကိစ္စ ခက်ခဲနေတယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒါ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။

စာရေးဆရာမ တစ်ခါတုန်းက နေခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အဲဒါက မြို့သစ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ နောက်ပြီး တော်တော်ကို သာယာတဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုပဲ။ အိမ်က လည်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာကို မင်းတွေ့ရပါ လိမ့်မယ်။ မင်းဖတ်ချင်မယ့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ဟာ အဲဒီ စာကြည့်ခန်းမှာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ငါသေချာ ပါတယ်။ ငါ အဲဒီကို ရောက်တုန်းက ငါတွေ့ခဲ့တယ်။ စာအုပ်က အပြာရောင် ၊ အပေါ် မှာ အဖြူရောင် စံကားပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ပုံနဲ့။

ဘုရားရေ ဘယ်သူရေးလိုက်တဲ့ စာပါလိမ့်။ ဂေဇွ...

ကျွန်မ စာကိုဆုံးအောင် မဖတ်နိုင်တော့ဘဲ စာပိုဒ်တချို့ကို ကျော်လျက် အောက်ဆုံးက လက်မှတ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခင်မင်စွာ

မင်းရဲ့ အေးအေးထွန်း

ကျွန်မ စာကို ကိုင်လျက် ကြောင် အစွာ ရပ်နေမိ၏။

သူမဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဆီ စာရေးလိုက်ရသလဲ။ မင်းညိုကရော ဘာဖြစ်လို့ သူ ဘော့(စ်)အား ကျွန်မ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို သွားပြော လိုက်ရတာလဲ။ သူမ၏အကူအညီကို ကျွန်မ နည်းနည်းမှ မလိုချင်ဘူး ဆိုတာ မင်းညို မသိဘူးလား။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တော်တော် အောင့် သက်သက် ခံစားလိုက်ရသည်။

သည့်ထက်ပိုဆိုးတာက သည်စာကို ကျွန်မလက်ထဲသို့ ရောက် အောင် သယ်လာသူက ကိုသီဟ ဖြစ်နေသည်။ ခဏလေး...သူ စောစောက ဘာပြောခဲ့လိုက်ပါလိမ့်။

'မေမေနဲ့ပတ်သက်နေမလား စိုးရိမ်လို့ ဖတ်တော့ ဖတ်ကြည့် လိုက်မိတယ်'

ဖတ်တော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ပြင်သစ်လိုရေးထားတဲ့ စာကို သူသာ မဖတ်တတ်ခဲ့လျှင် ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ် ဟု ကျွန်မအားတောင်းပန်စရာမလို။

ဒါဖြင့်...

သွားပြီပေါ့။

ကျွန်မ သူနှင့်ဆက်ဆံရေးမပြေလည်လို့ စိတ်ရှုပ်ရတာတွေကို တစ်ခြားလူတစ်ယောက်အား ကျွန်မရင်ဖွင့်ခဲ့ပြီဟု သူသိသွားပြီ။

ကျွန်မ မျက်နှာနွေးခနဲပူသွား၏။ ရပ်နေရတာလည်း စိတ်မသက် သာတော့။ ကိုသီဟကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာလဲ ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

သူ ထွက်မလာခင် ကျွန်မ ရှောင်နေမှ ဖြစ်မည်ထင်သည်။
 ဒေါ်အေးအေးထွန်း... ရှင်ဟာကျွန်မကို သည်အထိတောင်
 လိုက်နှောင့်ယှက်နေပါလား။ ရင်ထဲမှာ ခါးသက်စွာအောင့်သွား၏။
 အဲ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါက မင်းညို ရှုပ်ခဲ့တဲ့ အမှုကိစ္စပဲ။
 မင်းညိုသာ သွားမပြောခဲ့လျှင် သည်မိန်းမ စာရေးပြီး ကူညီလာစရာ
 အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် အဲသည်လိုတော့လည်း အပြစ်မတင်ထိုက်ပါဘူးလေ။
 သူက ကျွန်မကို အစစအရာရာ မြန်မြန် အဆင်ပြေစေချင်လို့ ဟိုအဘွား
 ကြီးကို ပြောပြတိုင်ပင်တာ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဟို
 မိန်းမကိုက မင်းညိုအပေါ် မင်္ဂလာယူချင်လို့ ဇွတ်ကို ကူညီချင် နေ
 တာရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ထိုသို့ တွေးမိသောအခါ ကျွန်မသည် စာကို တင်းကြပ်
 နေအောင် ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ပစ်မိ၏။

သို့သော် သူ့စာထဲမှာပါသည့် နေ့စဉ် မှတ်တမ်းအကြောင်းက
 ကျွန်မကို ဆွဲဆောင် ညို့ယူထားလိုက်သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီရယ်။

ကြယ်စံကားဖြူ (Magnolia Stellata)

ကျွန်မရှေ့က အဖြူရောင်ပန်းပွင့်သည် ကြယ်တစ်စင်းနှင့် တူ၏။
 ပွင့်ချပ် စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ချပ်ရှိ၏။ ရွက်သစ်နုတွေ မဝေခင်မှာ တစ်ပင်
 လုံး အပွင့်တွေချည်း ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်လိုက်ကြတာမို့ ဖြူဆွတ်ကာ
 ဖြာထွက် တောက်ပနေလေသည်။ ကျွန်မ လက်လှမ်းလို့ မီနိုင်လောက်
 သည့် ကိုင်းနိမ်နိမ်တွေအများကြီးမှာ သူတို့တွေ ပွင့်နေကြပုံက အဖြူ
 ရောင် ကြယ်တွေကို လက်နှင့် ဆုပ်ပြီး ကြုံဖြန့်ထားသလိုပဲ။ လှလိုက်
 တာ။ ကျွန်မ ရင်သပ်ရှုမော မိန်းမောသွားလေသည်။

လောကကြီးဟာ ပန်းတွေရှိနေတာနဲ့ပဲ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့
 ထိုက်တန်နေတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ပန်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူဟာ
 ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ချမ်းသာသူကို ရပြီပေါ့။

ဒါပေမယ့် မြ ...။

မြရဲ့ဘဝဟာ မလှဘူးလားကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ မြစ်ဆီကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာလဲ။

ဆယ်ပေလောက်သာ မြင့်နိုင်သော စံကားဖြူပင်ကို ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အကိုင်းတွေ ဘေးသို့ဖြာထွက်သမျှ အဖြူရောင် ကြယ်ပွင့်တွေ ကလည်း ကိုင်းအပြည့် အဆုပ်လိုက်အဆုပ်လိုက် ပွင့်နေလိုက်ကြတာ။

ပင်စည်က သိပ်မမြင့်သောအခါ ပင်စည်ထိပ်နားမှာ ချိတ်ဆွဲ ထားသော နာမည်စာတမ်းကို ကျွန်မ မော့ဖတ်ရန် သိပ်မခက်ခဲ့လှပါ။

Magnolia stellata ....

“စတယ်လာဆိုတဲ့ လက်တင်စကားလုံးက ကြယ်လို့ အဓိပ္ပါယ် ရသတဲ့”

ကျွန်မ၏နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် အသံကြားလိုက်ရသည့် အခါ ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားပါသည်။

လှည့်မကြည့်နဲ့။

“ဒီတော့ ‘မက်ဂ်နိုလီယာ စတယ်လာတာ’က ကြယ်စံကားဖြူ ပေါ့”

စွတ် ထိန်းချုပ်ထားသော်လည်း မရ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မသိလိုက်မိမှာပင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

သူ ...

ဘယ်တုန်းကတည်းက ကျွန်မနောက်နားမှာ ရောက်နေခဲ့ တာလဲ။

သူက ကျွန်မအား ရင်ထဲထိ ထိုးစိုက်ထွင်းဖောက်ပစ်သည့်

မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“ကျွန်မ... အိပ်ထဲမှာ မနေချင်တာနဲ့...”

မဝံ့မရဲ တွန့်ဆုတ်စွာ တိုးတိုးပြောမိသည်။

“ကိုယ့်ကို မင်းဘာအကြောင်းပြချက်မှ ပေးစရာမလိုပါဘူး”

သူက သိပ်မေ့ပေမယ့် ပိုင်စိုးသောလေသံဖြင့် တည်ငြိမ် အေးစက်စွာ ပြောသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သောအခါ ကျွန်မ ခြေဖဝါးအောက်တွင် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်အား နင်းမိထားသည်ကို မြင် လိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကယျာကယာ ခြေကိုကြွလျက် နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်တော့ စံကားပင်၏ အမြစ်တွေနှင့် ခလုတ် တိုက်မိသွားသည်။

“အမေ့”

ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သူ့ရုတ်တရက် ထိန်းပွေ့ယူတော့မည်ဟု ကျွန်မသိလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...”

မျှော်လင့်မိရုံနှင့်ပင် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခနဲဖြစ်သွားကာ သွေးရှူးသွေးတန်း ငြင်းဆန်လိုက်မိ၏။ ငြင်းသာ ငြင်းလိုက်ရပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာက ပိုင်နဲ့နေဆဲ။ နောက်က စံကားပင် အကိုင်းတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင် ထိန်းထားလိုက်ရပါသည်။

“မင်း ခဏထိုင်လိုက်ဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်မကို သူက ပျော့ပျောင်းစွာ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်စ ပြုနေပြီ။ သူ့စကားကို ငြင်းဆန်လိုက်မှဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မသိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ တကယ် ထိုင်ဖို့လိုနေတာလားမသိ။

ကျွန်မ သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ အပင်ခြေရင်းက ရွက်ကြွ

အထပ်ထပ်ပေါ်တွင် အင်အား ချဉ်းနဲ့စွာ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာ အပင်ပေါ်မှ ကြယ်ဖြူတစ်ပွင့် ကြွေကာ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲသို့ ကျလာသည်။ ပန်းပွင့်လေးကို ကောက်မကိုင်မိဘဲ ငေးမောနေမိ၏။ ကျွန်မ၏ ထမီအနက်ရောင်ပေါ်မှာ အဖြူရောင် ပန်းပွင့်ကြယ်လေးသည် တောက်ပနေသည်။ ပွင့်ချပ်လေးတွေက ဘေးသို့ဖြာထွက် ကားစွင့်နေလေသည်။

“တကယ်တော့ ဒီပန်းက ဆောင်းအကုန် နွေအကူးမှာ ပွင့်တာ။ ဖေဖော်ဝါရီလတုန်းက ပွင့်ခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ပင်လုံး ညွတ်နေအောင် ပွင့်တတ်တဲ့ ပန်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ပွင့်နေပါလိမ့်လို့ ကိုယ် တွေးနေမိခဲ့သေးတယ်။ အခုမှပဲ အဖြေရတော့တယ်။ သူက မင်းကို စောင့်နေတာကိုး”

အို...

ကျွန်မ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူက ရိုးတံကျဲကျဲမှာ ကြယ်စံကားဖြူတွေ ဝေဆာနေသော အကိုင်းအခက်တစ်ခုကို ကိုင်လျက်က ကျွန်မအား ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးကို အရိပ်အခြည်မျှပင် မတွေ့ရ။

“မင်း သိလားဟင်၊ ဒီ Star magnolia ပင်က မင်းဒီအိမ်ကို ရောက်တဲ့နေ့မှာ ဒုတိယတစ်ကြိမ်အတွက် ပြန်ပြီးဖူးလာခဲ့တာ”

အဲလို မပြောပါနဲ့။

“မင်းအတွက် မဟုတ်ရင် အပင်တစ်ခုဟာ ဘာကြောင့် နှစ်ခါ ပွင့်မလဲ။ မင်းကိုစောင့်တာသာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူက ရာသီချိန်တုန်းက ပွင့်တယ် ဆိုရုံလေး ဘာကြောင့် ပွင့်ပြရမှာလဲ၊ မင်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်းရောက်တဲ့နေ့မှာမှ ဘာကြောင့် ဖူးရမှာလဲ”

ကျွန်မ ခေါင်းပြန်ငုံ့လိုက်၏။

ကျွန်မလုံ့ချည်ပေါ်က စံကားပွင့်လေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို နမ်းပြတာဟာ မိန်းမမာယာလေးဆယ်ထဲမှာ အကျုံးဝင်သတဲ့။ ကျွန်မ ဒီပန်းကို နမ်းချင်သည်။ နမ်းလည်း မနမ်းဝဲ။

“သူက တခြား စံကားဖြူတွေလောက်တော့ ရနံ့မမွှေးလှဘူး။ သင်းတယ်ဆိုရုံလေးပဲ သင်းတယ်။ မွှေးကြည့်ပါလား”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကျွန်မ နမ်းလိုက်သည်။ သင်းပျံ့မွှေးသော ရနံ့ကြောင့်လားမသိ။ ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာသည် ပေါ့ပါး လွင့်မြောသွားသည်။ အာရုံက ရီဝေယစ်မှုးလာသလိုပဲ။ ကျွန်မ ပင်စည်ကို ဖိုလိုက်ချင်သော်လည်း ပင်စည်က နည်းနည်းသေးသွယ်နေသည်။ ကျွန်မ ဘေးပတ်လည်မှာ ကြယ်ပွင့်တွေ ကခုန်နေသလို လှည့်ပတ်ဝဲနေကြပြီ ထင်သည်။ ကျွန်မ သူတို့ကို မော့ကြည့်ရင်း အိပ်ချင်လာသည်။ ဖိုလို့ မရဘူးဆိုတော့ လဲအိပ်လိုက်ရင်ကော။

စံကားပင်တစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မအဖို့ အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ။ လေတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသော မွှေးရနံ့ ထုံသင်းသော ပန်းကြွေဖြင့် ခင်းကျင်းထားသော ယခုလိုနေရာမျိုးမှာမှ ကျွန်မ မအိပ်သင့်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်နေရာမှာများ အိပ်သင့်ဦးမှာလဲ။

မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘေးနားမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လေ။

သို့သော် အခြားအပင်များထက် သည်အပင်၏အောက်မှာမှ ကျွန်မအိပ်ချင်သည်။ သူ့အပွင့်တွေက ပို၍ ထူထပ်များပြားသောကြောင့် ပန်းကြွေကမ္မလာသည် ပို၍နူးညံ့မွှေ့အိမှာပဲဟု သေချာသောကြောင့်

ဖြစ်သည်။

“ဒီပန်းပွင့်လေးတွေဟာ မြေပုံပြင်မှာ တော်တော်အရေးပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ညဆီတုန်းကပေါ့

“ကြယ်စံကားဖြူပင်ဟာ ဆောင်းမှာ ပန်းပွင့်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဇန့်ဝါရီလကုန်ခါနီးပေါ့။ ညနေချိန်မှာကိုပဲ တော်တော်အေးနေပြီ။ ပန်းတွေပွင့်နေပုံက အရွက်တွေကြော့ကုန်လို့ အကိုင်းသက်သက်သာ ကျန်တော့တဲ့ အပင်မှာ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားမကျန် ပွင့်တာမို့ တစ်ပင်လုံး နှင်းတွေအဆုပ်လိုက် တင်နေတော့သလို၊ အဖြူရောင်ကြယ်တွေပဲ ကောင်းကင်ကနေကြွပြီး မြေ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လာစုဝေးကြသလိုပဲ။ ဘယ်လောက်များ လှလိုက်သလဲဆိုရင် မြေက အဲဒီနေ့က ကြယ်စံကားဖြူ ပင်အောက်မှာ ည အိပ်ချင်လိုက်တာလို့ ဆန္ဒဖြစ်မိတယ်။ ဥယျာဉ်မှူးကို ပြောပြတော့ ဥယျာဉ်မှူးက အိပ်ရစေမှာပေါ့လို့ ကတိ ပေးလိုက် တယ်”

ဘုရားရေ သည်လူဟာ ကျွန်မ စိတ်ကိုများ ဖတ်တတ်နေလေ ရောသလား။

“မြဟာ သူ့ထက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ငယ်တာမို့ မြက သူ့အပေါ်မှာ ဆိုးလည်း ဆိုးလေ့ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်က ဆောင်းတွင်း ကြီးပဲ။ မြကို စံကားပင်အောက်မှာအိပ်စေဖို့ သူ့ဖြင့် စိတ်ကူးခဲ့တောင် ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။ ညရောက်တော့ သူ့ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ မြနဲ့ သူ့မိဘတွေ ထမင်းစားနေတုန်း ကြယ်စံကားဖြူပွင့်တွေ အားလုံးကို မြအိပ်ရာပေါ်မှာ သွားပြီးဖြန့်ကြဲ ထားပေးလိုက်တော့တယ်။ မြ တစ်ယောက် အခန်းထဲကို ဝင်ဖို့ လှေကားကနေ တက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ပဲ ပန်းရနံ့က မွှေးပျံ့နေခဲ့ပြီ။ မြလည်း ဝင်လိုက်ရော စံကားဖြူပွင့်တွေ

ပေါ်မှာ အိပ်ဖို့ဖြင့် သူ ဥယျာဉ်ထဲဆင်းစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ သိသွား တော့တာပေါ့”

ကျွန်မ အနည်းငယ် ပြုံးမိသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်မလည်း ဒီအပင်အောက်မှာ ဒီလိုပန်းရနံ့ အောက်မှာ အိပ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်မိတယ်လို့ ပြောခဲ့ရင် သူကျွန်မအတွက် ဘယ်လိုများ စီစဉ်ပေးနိုင်မှာပါလိမ့်။ ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ။ သို့သော် ဒါက မေးကောင်းသော အရာမဟုတ်ချေ။

“မြ အိပ်ပျော်ခဲ့သလား”

ကျွန်မသိချင်သော အခြားမေးခွန်းတစ်ခုကို မေးမိသည်။ သူကလည်း ကျွန်မ၏မေးခွန်းကို အရေးတကြီး လေးလေးနက်နက် ဖြေပါသည်။

“အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ စံကားဖြူပွင့်တွေက သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖြူးဖွေးပြီး အချပ်လိုက် အပွင့်လိုက် အထပ်ထပ်မို့ နူးညံ့မှုရော မွှေးရနံ့ရော ပေးတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြခမျာ လွမ်းဆွတ်တမ်းတ စိတ်တွေနဲ့ ပြည့်သိပ်မွန်းပြီး မောနေခဲ့တယ်”

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ အမျိုးအစားမခွဲခြားတတ်သော နင့်သည်း နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို လွမ်းမိနေပြီလဲ။

“စံကားဖြူတစ်ပွင့်ချင်း၊ ပွင့်ချပ်တစ်ချပ်ချင်း၊ ဝတ်ဆံတိုင် တစ်တိုင်ချင်းဟာ မြအတွက်တော့ သူ့ချစ်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ ကိုယ်ပွား တွေပဲ။ ဥယျာဉ်ခြံမြေ တစ်ခုလုံးက ရှိရှိသမျှသော စံကားပွင့်တွေအားလုံး သူ့ချစ်သူရဲ့ လက်နဲ့ ကင်းကွာပြီး ဖြစ်တည်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ မြဟာ သူ့အလွန် အိပ်ချင်လှတယ်ဆိုတဲ့ စံကားဖြူပွင့်တွေနဲ့တော့ အတူအိပ်ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အိပ်လို့ မပျော်ဘူး”

ကျွန်မဆိုလျှင်ရော အိပ်လို့ ပျော်နိုင်ပါ့မလား။ အိပ်လို့မပျော်ခဲ့လျှင် ကျွန်မ ဘာလုပ်မိမလဲ။ စာဖတ်မလား။

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်တော့ အိပ်မပျော်လျှင် စာဖတ်လို့ရမှာ သေချာသည်။ စံကားပွင့်တွေကြောင့် တမ်းတစွာ အိပ်မပျော်တာဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်မိမှာပါလိမ့်။

ပြတင်းပေါက်ကနေ ငေးမျှော်မိလေမလား။

“အဲဒီတော့ မြ ဘာလုပ်သလဲဟင်”

မော့ကြည့်ရင်း သူ့ကို မေးမိတော့ သူက ကျွန်မအား ဝံ့ကြည့်၏။

“မြက ပြတင်းပေါက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ညအမှောင် ဥယျာဉ်ထဲကို ငေးမောနေခဲ့တယ်”

အိုး ...

ကျွန်မ သူ့ထံမှ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်ရပါသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ဥယျာဉ်မှူးကလည်း အိမ်နဲ့အနီးဆုံး စံကားပင် တစ်ပင်နောက်ကနေကွယ်ပြီး မြကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့တယ်။ မြကတော့ မမြင်ဘူးပေါ့။ သူကတော့ မြဆီကို သွားရမလား။ မသွားရဘူးလား ဝေခွဲမရ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေခဲ့တယ်။ မြကို ငဲ့ညှာတဲ့စိတ်က သူ့ကိုဆုံးဖြတ်ရခက်စေတယ်။ မြကိုချစ်လို့ သူသွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မြကိုချစ်လို့ပဲ သူမသွားဘဲ နေမှဖြစ်မယ်လို့ အားတင်းတယ်။ မြကို သနားတဲ့စိတ်က မြဆီသွားဖို့ တွန်းပို့နေတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အဲဒီ သနားစိတ်က မြဆီ မသွားဖို့ နားချနေပြန်တယ်။ သူဟာ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ဆန္ဒနှစ်မျိုးစီအကြားမှာ တင်းကြပ် မောဟိုက်နေခဲ့တာ အကြာကြီးပဲ”

သူ့အသံက တဖြည်းဖြည်း တိုးတိမ်လာ၏။

မကြာခင်မှာ သူ့ပုံပြင်အဆုံးသတ်တော့မည်ဟု ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။

“ဆောင်းညဟာ ပိတ်နေအောင် မှောင်ခဲ့ပါတယ်။ စံကားပင်တွေလည်း အားလုံးအိပ်ပျော်နေကြပြီ။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အလင်းရောင်ဆိုလို့ မြရဲ့ ပြတင်းဆီကလာတဲ့ အလင်းရောင် သဲ့သဲ့လေးပဲ ငိုတယ်။ အခန်းထဲက အလင်းရောင်ကို နောက်ကျောခိုင်းပြီး အမှောင်ထဲကို မြ ငေးမျှော်နေခဲ့တဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ သူထိန်းချုပ် အားတင်းရပ်နေခဲ့နိုင်သမျှ မြလည်း ပြတင်းကနေ အခန်းဘက်ကို ပြန်လှည့်ဖို့ ငဲ့စောင်းလိုက်ရော သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်း လောင်မြိုက်ခဲ့ရတော့တာပဲ။

“တစ်ဝက်တစ်ပြက် အလင်းအောက်မှာ မြပါးပြင်ပေါ်မှာ လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်ရည်စလေးတွေကြောင့်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့မှားသွားပြီဆိုတာ သူသိလိုက်တယ်။ မြဟာ သူ့ကို တမ်းတတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်ရည်ကျနေရပြီ။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှူမယ်လေး မက်ဂ်နီလီယာ ကိုးဘတ်စ်ရဲ့ အပွင့်ဖြူတွေအောက်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှူလေး မြကို သူ့အနမ်းနဲ့ နှိုးလိုက်မိပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ပုံပြင်စစ်စစ် မဟုတ်ခဲ့လေတော့ သူက မင်းသားလေးတစ်ပါး မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်နေထိုင်သွားကြရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိနေပါတယ်”

မိန်းကလေးရဲ့အချစ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို မင်းသားလေးတစ်ပါးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီဥယျာဉ်မှူး မသိလေရော့သလားကွယ်။

ကျွန်မ ဝမ်းနည်းလာသည်။ သူ့အတွက်လား မြအတွက်လား ကျွန်မကိုယ်တိုင်အတွက်လား ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

“အဲဒီညက သူ ဥယျာဉ်ထဲကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ရွာကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မြဲရဲ့ ဘဝထဲကနေလည်း ထွက်သွားခဲ့တယ်”

ဘုရားရေး ယောက်ျားတွေဟာ တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား။ တစ်ဘက်သတ်ကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာများ။ မြဲရဲ့ နှလုံးသားကို သူ့မို့ လစ်လျူရှုရက်လေခြင်းကွယ်။

မြဲ...၊ သနားစရာ မြဲပါလား။

“နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတဲ့အခါ မြဲက စံကားပင်တွေဆီ သွားနေခဲ့လိမ့်မယ်။ ဘယ်စံကားပင်နောက်ကနေ သူပေါ်လာမလဲလို့ မျှော်လင့် တမ်းတစိတ်တွေနဲ့ စံကားပင်တွေကြားမှာ လိုက်ရှာ နေလိမ့်မယ်။ ပထမတော့ မျှော်ရုံပဲ။ နောက်တော့ နားမလည်နိုင်ဘဲ လွမ်းရလိမ့်မယ်။ နောက်တော့ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နောက်တော့ ပူပြင်းလောင်မြိုက်လာလိမ့်မယ်။ နေ့တွေရက်တွေ ကြာလာတော့ နာကျင် ကြေကွဲလာလိမ့်မယ်”

ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲက စံကားဖြူပန်းပွင့်လေးကို ကျွန်မ နောက် တစ်ကြိမ် နမ်းရှိုက်မိ၏။ သည်တစ်ခါက မြဲအတွက် ဖြစ်သည်။

“ဥယျာဉ်မှူးလုပ်သွားတာ မှန်တယ်ထင်လား”

ကျွန်မမေးမိသည်။ သူမဖြေပါ။ ထို့ကြောင့် မေးခွန်းကို ပြောင်း မေးမိသည်။

“ရှင်ဆိုရင်ကော ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

သူ ခဏတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောသည်။

“အင်း ကိုယ်ဆိုရင်တော့ ချစ်သူဆီကို သွားလိုက်မိမယ် ထင် တယ်”

မင်းညိုကို ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားပြန်၏။

နင်ဆိုရင်ကော ဘာလုပ်မှာလဲဟု မေးကြည့်ချင်လို့ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မင်းညိုကို ထိုမေးခွန်း မမေးမီ မေးရဦးမည့် မေးခွန်း တစ်ဆင့် ကျွန်သေးသည်။

‘နင်ဘယ်လိုခံစားရတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုမှ နင်က ချစ်သူလို သတ်မှတ် မှာလဲ’

တစ်ခါတုန်းက မင်းညိုက ကျွန်မကို ရယ်မောရင်း ညည်းညူ ပြဖူး၏။ မိန်းမတွေ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး...တဲ့။ အဲသည် တုန်းက ကျွန်မ ဘာထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်မိသလဲ မမှတ်မိတော့ပါ။ သည်တစ်ခါ မင်းညိုကို တွေ့လျှင်မေးမိမည့် မေးခွန်းတစ်ခုတော့ ကျွန်မ ရလာခဲ့ပြီ။

“ယောက်ျားတွေက ဘဝမှာ ဘာလိုချင်တာလဲ” ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး။ မင်းဆိုရင် မြဲနေရာမှာ မြဲလို ခံစား လိုက်ရပြီဆိုရင် သူ့ကို မုန်းသွားမှာလား။ မင်းဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

ကျွန်မ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မလား။ ပြတင်းကနေမှ လှမ်းကြည့်နေမိပြီဆိုရင် သူ့ကို အမှောင်ထဲမှာ အပင်တစ်ပင်ပင်နောက်မှာ ရှိနေမလားလို့ လှမ်းမျှော် ရှာကြည့်မှာပဲ။ တွေ့ရင် သူ့ကျွန်မဆီလာမလား ခဏစောင့် ကြည့်မယ်။ မလာရင် ကျွန်မက ဆင်းသွားလိုက်မှာပဲ”

ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပို့ကြိုးစားမိသည်။ မိုးချုပ်လှပြီ ဒေါ်တင် တစ်ယောက် ငါးပဲရလာမလား။ ကြက်သားဝက်သားပဲ ရလာမလား။ ဟိုလူစားဖို့ ချက်ပြုတ်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်မ ပြန်သင့်ပြီထင်၏။

“ကိုယ်မေးတာက မြဲလို ဘာမှန်းမသိဘဲ စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရရင်

သူ့ကို မုန်းမှာလားလို့ မေးတာလေ”

“အင်း လူတစ်ယောက် အင်းလေ၊ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းဖို့ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်တော့ တော်တော်ကို ခက်ခဲမှာပါ”

ကျွန်မ မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ကြယ်စံကားဖြူပွင့်များကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ မုန်းနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်”

မေးခွန်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ စွပ်စွဲချက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

အဲဒါကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် မသိတာ၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူက အချစ်နဲ့ပတ်သက်လျှင် အားလုံးကို သိနိုင် ခန့်မှန်းနိုင်သည့် ဒွန်ဝပ်လို လူမျိုးလား။

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ သိပါတယ်”

သူ့မျက်လုံးနက်နက်တွေက ကျွန်မ၏ နှလုံးသားဆီ ထွင်းဖောက် ကြည့်နေတော့သလိုပင် ကျွန်မ မျက်လုံးတွေထဲသို့ ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ သူ့မျက်လုံး၏ စူးရှတောက်ပသော အလင်းတန်းကို မခံနိုင်ပါ။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ခပ်ဝါးဝါးပြောလျက် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“မေ...”

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေကို တုန်ခနဲ ရပ်သွားအောင် ဆွဲဖမ်း

ထိန်းချုပ် ထားနိုင်စွမ်းသော ခေါ်သံ။

ဘုရားရေ ကျွန်မ သွားပါရစေတော့။

ကျွန်မ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်တုန်ခိုက်လာသည်။ အားတင်းပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ကျွန်မကို ဖြူဖွေးသော ကြယ်စံကားတစ်ပွင့် လှမ်းပေးနေသည်။

“ဟင့်အင်း ”

ကျွန်မ မယူချင်။

“မင်းအတွက် ပွင့်ပေးတဲ့ပန်းလေ”

ကျွန်မ သူ့ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မ ... ..”

“ဒါမှမဟုတ် ဒီပန်းလေးကို မင်းခေါင်းအုံးပေါ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လာထားပေးစေချင်တာလား”

အို... ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

“ကျွန်မတံခါးဖွင့်မပေးဘဲ အိမ်ထဲကို ရှင်ဝင်လို့ရမှာလား”

“ရမယ်ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်မ ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ နေရာမှာ ခြေစုံရပ်လျက် ကျွန်မမျက်လုံးနှင့် တည့်တည့်မှာရှိသော သူ့အင်္ကျီကော်လာအောက်ခြေ နေရာလွတ်ဆီသို့ ငေးမောနေမိသည်။

“ကိုယ်က မင်းကိုစတာပါ၊ သွားလေ မေ”

သူက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီးနောက် လက်ထဲကပန်းကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်တော့မည့်ဟန် ပြင်သည်။

“ပေးပါ”

အသံခပ်တိမ်တိမ်ဖြင့် သူ့ထံမှ ပန်းကို တောင်းယူလိုက်မိသည်။

သို့သော် ကျွန်မစကားက နောက်ကျသွား၏။
 ကြယ်ပုံသဏ္ဍာန်ပန်းပွင့်လေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြက်ခင်း
 ပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့သည်။
 ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။
 “သွားတော့ မေ”
 ကျွန်မ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

* * *

ကျွန်မ မီးပိုခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ကိုသီဟ ထမင်းစား စားပွဲမှာ
 ထိုင်လျက် ဂျာနယ်အဟောင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။ သူ
 ဖတ်နေသောဂျာနယ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မင်းညို၏ The Voice
 ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မ တော်တော် ကျေနပ်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
 သူ့ကို ပြောပြလည်လည် စကားပြောဖို့ ကျွန်မ အဆင်သင့် ဖြစ်နေ
 သည်။

“ကျွန်မ ဆရာ့ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”
 ထမင်းစားပြီး အချို့ပွဲအဖြစ်စားရန် သရက်သီးမှည့်တစ်လုံးကို
 လှီးနေရင်းက ကျွန်မ စကားစလိုက်သည်။
 ဂျာနယ်ကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေရာက ကျွန်မဘက်သို့ သူလှည့်
 ကြည့်၏။
 “ကျွန်တော်လည်း မမေဇော်ကို တစ်ခု မေးချင်တယ်၊
 မမေဇော်က အရင်မေးပါ”
 “ဆရာ ပြင်သစ်စာ တတ်သလား”
 “မတတ်ဘူး”

ကျွန်မ အံ့သြသွားသည်။
 “ဒါဖြင့် ကျွန်မဆီ ယူလာတဲ့စာကို ဖတ်လိုက်မိတယ်လို့ ဘာလို့
 ပြောသလဲ”
 သူက ကျွန်မအား မရယ်မပြုံး ကြည့်နေရာမှ ဖတ်လက်စ
 ဂျာနယ်ဆီ ပြန်အာရုံရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အားနာဟန်ဖြင့်
 မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက်က ဖတ်ပေးလို့ပေါ့”
 ကျွန်မ ထိန်းချုပ်ထားသမျှ လွတ်ထွက်ကုန်တော့မှာပဲ။ သူ့ရှေ့
 စားပွဲပေါ်သို့ သရက်သီးပန်းကန်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ချလိုက်မိသည်။
 “ဖတ်တတ်တဲ့သူဆီ သွားဖတ်ခိုင်းရလောက်အောင်ကိုပဲ ကျွန်မ
 ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုချင်စိတ်က သိပ်များနေတယ် ဆိုပါတော့”
 “မမေဇော်၊ ကျွန်တော်က သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်
 အမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ရမယ့် တာဝန်
 ရှိတယ်။ မမေဇော် ဘာတွေကြံစည်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်
 တယ်။ တားလို့ရရင် တားချင်တယ်။ ကျွန်တော်က မမေဇော်ရဲ့ ကိုယ်ရေး
 ကိုယ်တာကို စပ်စုဖို့ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။
 “လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေမှန်သမျှကို အမှန်
 အတိုင်း ဖွင့်ချသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား။ ဖြစ်ခဲ့တာတစ်ခုကို မဖြစ်ခဲ့
 သလိုလို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်တာမျိုး။ ကိုယ်မဟုတ်ခဲ့တာကို ဟုတ်ခဲ့
 သယောင် လိမ်ညာတာမျိုးကို ဆရာက သဘောကျသလား။ လူ
 တစ်ယောက်ရဲ့ သမိုင်းကို ပြောင်းပစ်လို့ ရမယ်ရော ထင်သလား”
 သူ့မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“သေပြီးသား လူတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကာကွယ် နိုင်တော့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့သူ့အတိုင်း မထားနိုင်ရတာ လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အတိတ်ကို တူးဖော်ချင်နေရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလူက နိုင်ငံကျော် စာရေး ဆရာမ ကြီး ဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ သူတွေ့သလို ကျွန်မတို့ တွေးကြည့်ချင်တယ်၊ သူတစ်ခုခု ပြုမူခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ခဲ့တာလဲလို့ သိချင်တယ်၊ တကယ့်အရေးကိစ္စတစ်ခု ကြုံလာတဲ့အခါ သူဘယ်လို ဖြေရှင်းသလဲ သိချင်တယ်၊ သူဘယ်လို တုန့်ပြန်သလဲ သိချင်တယ်၊ ကျွန်မတို့အားလုံးအတွက် သူက စာပေအရာမှာ ဝံ့ပြုထိုက်တဲ့သူ ဖြစ်နေတော့ သူ့ဘဝရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကျွန်မတို့ သိချင်တာပေါ့၊ သူ့ဘဝထဲမှာ ကျွန်မတို့ အားကျရာတွေပါမယ်၊ အမှားတွေပါမယ်၊ ဆင်ခြင်စရာတွေပါမယ်၊ နောက်လူတွေကို အဲဒါတွေ အသိပေးသင့် တယ် မထင်ဘူးလား၊ အဲဒီလိုသာ မဟုတ်ခဲ့ရင် သမိုင်းဘာသာရပ်ကို ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့် လေ့လာထိုက်တဲ့ ပညာအဖြစ် လေ့လာနေ ကြတာလဲ”

သူ့အနေရ ကြပ်သွားသည်။ ကျွန်မ သိပါသည်။ သူနည်းနည်း တွေဝေသွားတုန်း ကျွန်မ ဖိပြောပစ်မှ ဖြစ်မည်။

“လူတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ဟာ နောက်လူတစ်ယောက် အတွက် သင်ခန်းစာတွေချည်းပဲမဟုတ်လား ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဘဝမှာ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတွေသာမက လူမှုပညာတွေ စိတ် ပညာတွေပါ လေ့လာနေရတာပဲ။ နယ်ပယ်တစ်ခုခုမှာ ထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အမြဲတမ်း သူတို့ဘဝကို လေ့လာပြုစုချင်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းနေတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ သူတို့ဘဝကို သိချင်သူတွေလည်း

အများကြီးပါ။ ဆရာအမေက သမိုင်းတစ်ခုဖြစ်သွားပြီလေ”

သူ သက်ပြင်းချလျက် လက်ထဲက ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်တင် လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒါကိုလက်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်တာ က မေမေ့တဝကို လေ့လာဖို့ မေမေ့အလုပ်တွေ အများကြီး ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူးလား၊ သမိုင်းမှာတော့ စစ်သူကြီးတွေကို စစ်ပွဲတွေနဲ့ တိုင်းတာလို့ရတယ်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကိစ္စမှာတော့ စာရေး ဆရာတွေကို သူတို့ရဲ့စာတွေနဲ့ တိုင်းတာလို့ရတယ်။ တော်ပြီပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို လေ့လာတဲ့အခါ စစ်ပွဲ သက်သက်ကိုပဲ ကြည့်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီစစ်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အခြေခံတွန်းအားတွေ အကြောင်းရင်းတွေကိုပါ လေ့လာရတာ၊ ဘာကြောင့် ဒါဖြစ်တာလဲ၊ ကာလဘယ်လောက်ကြာအောင် ပျိုးယူလာ ခဲ့တဲ့ မီးလဲ”

ကိုသီဟက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

“စစ်ပွဲတွေအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို တရားမဟောပါနဲ့လေ၊ စစ်ပွဲတွေအကြောင်းကို ယောက်ျားတွေက ပိုသိပါတယ်”

ကျွန်မ မျက်ခနဲ အောင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ပိုသိပါတယ် ဟု ပြောခဲ့လျှင် သည်လောက် ကျွန်မကို ထိလိုက်မှာမဟုတ်။ အခုတော့ သူ သုံးနှုန်းလိုက်ပုံက ယောက်ျားတွေက ပိုသိ ပါတယ်တဲ့။ ထိုစကား သည် မိန်းမတွေကို သည်တစ်ချက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်းတူမထား နိုင်သည့်သဘော သက်ရောက်သွားသည်။ အမိပျိုယ်က သူ့မှာ မိန်းမ တွေကို ယောက်ျားတွေနှင့် အဆင့်တူ အရည်အချင်းတူထားပြီး တွေးသည့် အကျင့်မရှိသေး။

သူပြောသည် စကားကလည်း ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ တကယ်မှန်နေသည်။ ထိုစကားကို ကျွန်မ ငြင်းလို့မရပါ။ မိန်းမ ယောက်ျား ခွဲခြားမှုအကြောင်း ငြင်းခုန်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မတို့ တရားမှ မအိပ်လိုက်ရဘဲ မိုးလင်းသွားရုံပဲ ရှိမည်။ အဖြေရမှာမဟုတ်။

“ထားပါတော့လော၊ စစ်မြေပြင်မှာဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်းကို ယောက်ျားတွေက ပိုသိတယ်ဆိုရင် လူအချင်းချင်း လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်ခိုက်ခံရတဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်းကိုတော့ မိန်းမတွေက ပိုသိပါတယ်”

သူ မငြင်းပါ။

“အဲဒီလူမှုစစ်ပွဲတွေကို ကျွန်မလည်း တိုက်ရတယ်၊ မြဦးမေလည်း တိုက်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ နောက်မျိုးဆက်တွေလည်း တိုက်နေရဦးမှာ၊ အတိုက်ခိုက် ခံနေရဦးမှာ၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ရှုံးသွားတဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်းလည်း သိထားရမယ်။ နိုင်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်းလည်း သိထားရမယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာလည်း အနိုင်နဲ့ အရှုံးက တွဲနေတာချည်းပါပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက အရှုံးလို့ ဘာနဲ့ သတ်မှတ်မလဲ။ အနိုင်လို့ ဘာနဲ့သတ်မှတ်မလဲ။ စစ်ပွဲရဲ့ အရှုံးနဲ့ အနိုင်က သိသာတယ်၊ ဘဝရဲ့ အရှုံးအနိုင်က မသိသာပါဘူး။ အမျိုးမျိုး ကွဲလွဲနေနိုင်တာပဲ”

ကျွန်မ မရပ်မနား ဆက်တိုက်ပြောချုပ်လိုက်ရသဖြင့် မောသွားသည်။ ညနေက ကိုခွန်သာနှင့်တွေ့စဉ်က ဒေါသ မပါသည်အမော၊ ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်အမော။ အခုအမောက ဒေါသလွှမ်းသည် အမော၊ သည်အမောကိုဖြင့် ကျွန်မ မလိုချင်လှပါ။

“ခင်ဗျားက တော်တော်စွာတာပဲနော်”

“ဘာ”

ကျွန်မဘဝမှာ စွာတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မပြောခဲ့ဘူးပါ။ မင်းညိုဆိုလျှင် ကျွန်မကို မြို့စေ့စေ့နဲ့ အားမရစရာဟု ဖွင့်ဟ ညည်းညူခဲ့ရသည် အထိပါပဲ။

ကျွန်မသူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်မိတော့ သူပြုံးနေတာ မြင်ရသည်။

“ဆောရီး ကျွန်တော် စကားအသုံးအနှုန်း မှားသွားလို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်တာတစ်ခုကို တရားသေစွဲကိုင်ထားတာပဲ။ ခေါင်းလည်း တော်တော်မာမယ့်ပုံနော်”

ကျွန်မ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိသည်။ တော်တော်မှားတဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေပဲ။

“တော်တော်လွဲတဲ့ ကောက်ချက်တွေ၊ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ကျွန်မက တော်တော် ပျော့ညံ့ပါတယ်။ ခေါင်းလည်း မမာပါဘူး။ ကျွန်မက ခံနိုင်ရည်လည်း သိပ်မရှိဘူး။ ခေါင်းမာတာက တစ်နေရာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ မြဦးမေ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ရွေးချယ်မှုပဲ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ့အား ကျွန်မ၏ဘဝကို ချပြရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။ မထူးဆန်းဘူးလား။

“ကျွန်မ သိပ်ချစ်ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းက ပြောတယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်မဘဝဟာ မြဦးမေရဲ့ အထုပွတ္တို ပြုစုတဲ့ကိစ္စမှာ မရှိပါဘူးတဲ့။ စာကြည့်တိုက်မှူးဘဝသာလျှင် ကျွန်မဘဝ...တဲ့။ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့တက်လမ်း သူများတွေ ပြောပြောနေတဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်က အထုပွတ္တိုစာရေးဆရာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ ယုံနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး။ ကျွန်မ ရှေ့လနစ်ရက်နေကျရင် ပြင်သစ်မှာ လိုက်ဘရေရီယန် သင်တန်း

တက်ဖို့ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲတစ်ခု ဝင်စရာရှိတယ်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက ကျွန်မကို ဒီကကိစ္စတွေ ဖြတ်ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာစေ ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကျွန်မ သိချင်တာ မသိရမချင်း ဒီရွာ ကနေ မခွာဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

သူ ကျွန်မအား ခပ်ငေးငေးကြည့်နေ၏။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စမှာ ဒီလောက် ဆွဲဆောင်ခံနေရသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မသာ စာကြည့်တိုက်မှူးသင်တန်း တက်ခွင့်ရရင် ပြင်သစ်ကို တစ်လသွားရမယ်။ ပြန်လာရင်လည်း ဒေါ်လာသုံးရာရတဲ့ အလုပ်က အဆင်သင့်ပဲ။ ကျွန်မ အလွန်ချစ်တဲ့ စာအုပ်စင်တွေ စာအုပ် တီရိုတွေကြားမှာ နေရမယ်။ ဘယ်လောက် ချောမွေ့လိုက်မယ့် ဘဝလဲ”

သရက်သီးပန်းကန်သည် နှစ်ယောက်အလယ်တွင် မထိမတို့ ပကတိအတိုင်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

“ဒီစာအုပ်ကတော့ ကျွန်မကို ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ လခလည်း မပေးနိုင်ဘူး။ ထုတ်ဝေပေးမယ့် စာအုပ်တိုက်မရှိလို့ ကျွန်မက ပိုက်ဆံ တစ်ဝက် သူငယ်ချင်းက တစ်ဝက်စိုက်ပြီး ထုတ်ရမှာပါ။ ရောင်းရတဲ့ စာအုပ်မဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီငွေတွေကို ကျွန်မ တော်တော်နဲ့ ပြန်အစားထိုး နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီလောက် မသေချာ မရေရာတဲ့ ရလဒ်တစ်ခုကို သေချာရေရာတဲ့ ဘဝနဲ့လဲပြီး ရွေးချယ်ထားခဲ့မိတာ ကျွန်မမှားသွားပြီလို့ တစ်ခါတစ်ခါ တကယ်တွေးမိပါတယ်။ ရန်ကုန်ကို လှည့်ပြန်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို တစ်ခုခုက ဆွဲဆောင်နေတယ်။ ဘာကမှန်းလည်း မသိဘူး”

ကျွန်မ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဒီတော့ ဆရာ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မ ဒီကနေ လှည့်

ပြန်ချင်လောက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မ ဆရာ့ဆီက ကြားချင် တယ်။ အဲဒါဆိုလည်း ဆရာ့ကို ကျွန်မ တကယ်ကျေးဇူးတင်မိမှာပါ”

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အပြင်ဘက်ဆီမှ သစ်ရွက်လေတိုးသံ သဲ့သဲ့သည်သာ တစ်ခုတည်းသော အသံဖြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းချပြန်၏။ ထို့နောက် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ စကားစ သည်။ ထိုစကားသည် ကျွန်မဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် စကား တော့ မဟုတ်ခဲ့။

“ဒီလိုရှိတယ် မမေဇော်ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ဘဝမှာ ရွေးချယ်မှုတွေကို အများကြီး ရင်ဆိုင်ကြရတယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လိုတယ်။ ဘယ်သူမှ မှား မသွားချင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘဝမှာ ဘာကို တန်ဖိုး အထားဆုံးလဲ။ ဘာကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဆုံးလဲ သိဖို့လိုလာတယ်။ ကိုယ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ကိုယ်ကာကွယ်ဖို့ ဆုပ်ကိုင် မိဖို့လိုတယ်။ တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်မိပြီဆိုရင်လည်း တခြားတစ်ခုအပေါ် စိတ်ညွတ်မနေမိဖို့ အရေးကြီး ပြန်ရော၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် ဘဝက နေလို့ပျော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူက ကျောင်းသားတွေကို စာသင်သည့်လေသံဖြင့် ကျွန်မအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေသည်။ သည်လိုတော့လည်း သူ့ပုံစံက လေးစားစရာအသွင်အပြင်ပါပဲ။ သူ့အမေအကြောင်းမေးမိလို့ စိတ်တို ဒေါသထွက်သွားသော ကာကွယ်တတ်သည့်သားတစ်ယောက်အသွင် မဟုတ်တော့ ပြန်ပါ။

“ကျွန်မ သိချင်တာက ကျွန်မ ဒီနှစ်ခုမှာ ဘာကို ရွေးရမလဲ”

ကျွန်မသည် မေးသာမေးလိုက်မိပေမယ့် သူ့ဆုံးဖြတ်ပေးမှာက

ဘာလဲဆိုတာကိုလည်း ကြိုသိနေသလိုပဲ။

သူ ရယ်မောသည်။ ထို့နောက် သရက်သီးပန်းကန်ပြား၏ အနားစွန်းများကို လက်ဖြင့် အမှတ်တမဲ့ ထိတို့ပွတ်သပ်နေသည်။

“မမေဇော်ကလည်း ကျွန်တော့်တပည့်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ယန်းပေါဆော့(တ်)မဟုတ်။ နောက်ပြီး မမေဇော်က နှစ်ခုလုံးရဲ့ အကျိုးနဲ့အပြစ်ကို မသိသူလည်းမဟုတ်။ ဒီတော့ မမေဇော် ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မမေဇော်ကို ကျွန်တော်က နှစ်ခုလုံး ရစေချင်ပါတယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နှစ်ခုလုံးကို ကျွန်မ ရနိုင်သလား။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ အသက် ရှင်ရပ်တည်ရေးမာန်အတွက် ကိုယ်ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့အလုပ်နဲ့ ဝင်ငွေ ရနေဖို့လည်းလိုတယ်။ ဘဝရဲ့အရသာအတွက် ကိုယ်စိုက်ထူနိုင်တဲ့ မှတ်တိုင်တစ်ခုလည်း လိုတယ်ဗျ”

ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။ တက္ကသိုလ်ဆရာရယ် မပြောရဘူး။ စကားလုံးကို တော်တော်ရွေးတတ်တဲ့သူ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ ဘဝအရသာအတွက် ဆရာက ဘာများ ကူညီပေးနိုင်မလဲ”

သူ အောင့်သက်သက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပါသည်။

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီဧရ၊ ကျွန်တော် အောင်တော်မူအိမ်ကို လိုက်သွားတာဟာ မမေဇော်နဲ့ ပြေပြေလည်လည်ဆက်ဆံဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သွားခဲ့တာပါဆို။ ကျွန်တော့်ဘက်က တောင်းဆိုမှာက တစ်ခုတည်းပါ။ စာမူကြမ်းကို ပုံမနှိပ်ခင် ကျွန်တော် ဖတ်ခွင့်ရချင်တယ်။

အဲဒါပဲ”

သူတောင်းဆိုသော ‘တစ်ခုတည်း’သည် ခက်ခဲလှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော်...

“ရပါတယ် ဆရာယ်၊ ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရယ်စရာ တစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်”

သူ ရယ်ရယ်မလား မသိ။

“အထူးပစ္စည်းရေးတဲ့အခါ စာရေးဆရာတွေ ကြုံရတာက အမှန်ကို ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာထိ ပြောမလဲ ဆိုတာပဲ။ ရေးတဲ့သူဟာ ကာယကံရှင် မဟုတ်ခဲ့ရင် သူ့အလုပ်ကို နောက်ယှက်နေတဲ့ အဓိက အကြောင်းနှစ်ခု ရှိသတဲ့။ လေးစားစိတ်၊ ကြည့်ညှိစိတ်ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစား ချက်တွေအရ မသိမသာ ဘက်လိုက်မှုကတစ်ခု။ နောက်တစ်ခုက ကာယကံရှင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ထင်မြင်ချက်နဲ့ စွက်ဖက်မှု...တဲ့”

ကိုသီဟ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“ဒီထိအောင်တော့ မမေဇော်ရဲ့စကားက မရယ်ရသေးဘူးဗျ”

“တစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အထူးပစ္စည်းကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဝတ္ထုအသွင်နဲ့ ရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူး တယ်။ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဇနီးက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ အဆင့်မရောက်မီ သူ ဖတ်ချင်တယ်လို့ပြောတော့ စာရေးဆရာက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အချက်အလက် တော်တော်များများကို စာအုပ်ထဲမှာ ဖော်ပြဖို့ ခွင့်မပြုဘူးတဲ့။ ပြင်ဆင်တာတွေ တည်းဖြတ်တာတွေ လုပ်သတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ စာအုပ်ထွက်လာတဲ့အခါ လူတွေက အဲဒီစာအုပ်အကြောင်း ပြောတိုင်း စာရေးဆရာက ညည်းတာ ကျွန်မပြန်ကြားလိုက်ရဖူးတယ်။ ဒီစာအုပ်က

ကျွန်ုပ်ရေးတာက တစ်ဝက်ပါဗျာ...တဲ့။”

သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောပါသည်။ ကျွန်မလည်း ပြုံးလျက် သူ့ကို မေးမိ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ ကျွန်မရဲ့စာအုပ်ကို ဆရာရော တစ်ဝက် ဝင်ရေးဖို့ စိတ်ကူးနေသလား”

“ဒါပေမယ့် ထင်မြင်ချက်ပေးခွင့် ဆွေးနွေးခွင့်တော့ ကျွန်တော့် မှာ ရှိတယ်၊ ဒါကို လိုက်လျောသင့် မလိုက်လျောသင့် ဆုံးဖြတ်တာက မမေဇော်ရဲ့ အပိုင်းပါ”

ကျွန်မ ရန်ကုန်မှ ထွက်လာပြီးချိန်မှစ၍ ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ် ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ မူကြမ်းကို ပြပါမယ်”

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် ယူလာတဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကတော့ ပျောက်နေတယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန်မ မျက်လုံး အကြည့်ထဲမှ မယုံသင်္ကာဟန်ကို သူခန့်မှန်းမိသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး။ ဘီရိုထဲမှာ ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဟာ နေရင်း ထိုင်ရင်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း အခုထိ မယုံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ တကယ်ပါ”

ကျွန်မ၏ စောစောက ပေါ့ပါးခဲ့သောစိတ်သည် လေးပင် ထိုင်းမှိုင်းသွားသည်။ မူလအခြေအနေထက်ပင် ပိုဆိုးသွားပါသည်။ ပထမတုန်းက ကျွန်မ ဤစာအုပ်ကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ကိုသီဟက ကျွန်မ မတွေ့ခင် အချိန်မီ လာယူပြီး ဝှက်

လိုက်လျှင်တောင် ကိုသီဟကို ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီး ပြန်တောင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ အခုတော့ လမ်းစ ပျောက်သွားလေပြီ။

“စိတ်ဓါတ် ကျမသွားပါနဲ့လေ၊ မေမေမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အထပ်ထပ်ဖတ်ထားလို့ အလွတ်တောင်ရနေပါပြီ”

သူက ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်သည်။

ကျွန်မသူ့ကို ယုံကြည်ရမလား။ သူသည် တက္ကသိုလ်ဆရာတစ် ယောက်၊ ကျွန်မကို မှတ်တမ်းထဲက အမှန်တွေပျောက်ပြီး လုပ်ကြံ လီဆယ် ပြောပြစရာ အကြောင်းမရှိ။

သူ ရုတ်တရက် ပါးစပ်ကို လက်ပါးနှင့်အုပ်ပြီး သန်းဝေလိုက်၏။

“ဆောရီး ကျွန်တော်မနေ့က စာပေးစာယူ အဖြေလွှာတွေ စစ်နေရလို့ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တယ်”

“အော်... ဟုတ်လား”

ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်းထရပ်လိုက်ရ၏။

ဟုတ်ပါရဲ့။ သူက ရထားစီးလာခဲ့ရတဲ့ ခရီးသည်လေ။ ပင်ပန်းလှ ရောပေါ့။

“နားပါဆရာ၊ ကျွန်မက အဲလိုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ အလိုက်မသိ တတ်ဘူး”

“ခဏလေး မမေဇော်၊ ကျွန်တော် မမေဇော်ကို မေးစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်လေ”

“အော်”

ကျွန်မ ပြန်ထိုင်ရမလားဟု စဉ်းစားနေဆဲ၊ သူက ထရပ်သည်။

“မမေဇော်ဆီ စာထည့်လိုက်တဲ့ အေးအေးထွန်းဆိုတာ

မမေဇော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ အထက်အရာရှိခေါ်မလား အလုပ်ရှင်ခေါ်မလား”

“သူက ဒီကို ရောက်ဖူးတယ်ပေါ့”

“စာထဲမှာပါသလောက်ပဲ ကျွန်မလည်း သိတာဆရာ။ ဆရာ ထက်ပိုပြီး ကျွန်မ မသိပါဘူး”

“သူက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိမလဲ”

ကျွန်မ ကိုသီဟကို ခပ်တွေတွေငေးမိသွား၏။ ကိုသီဟက သူမထက် အများကြီးငယ်ပုံပေါ်ပါသည်။

“အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်”

“သူက အိမ်ထောင်နဲ့လား”

အို ...

“ကျွန်မ မသိဘူးဆရာ၊ ကျွန်မသူ့ကို တစ်ခါပဲ စကားပြောဖူး တာပါ”

ကျွန်မမျက်လုံးက စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်ထဲ ရောက်သွား၏။

“အဲဒီဂျာနယ်ပိုင်ရှင်ပဲ”

သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်ခုခု ထင်သွားသည်။ ဘာအရိပ်မှန်း တော့ မသိ။

“အော် အဲဒီ မအေးအေးထွန်းလား”

“ဆရာနဲ့ သိနေသလား”

ကိုသီဟက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်၏။

“ကျွန်တော်သိတဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်နေရင်တောင် သူက ကျွန်တော့်ကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ခဏငြိမ်သက်သွားပြီးနောက်

“အေးဗျာ၊ မမေဇော်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မက ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလေ”

“ဒါဖြင့်လည်း အပြန်အလှန်တင်ကြတာပေါ့၊ ငွတ်ဒီနိုက်(တ်)”

“ငွတ်ဒီနိုက်(တ်)... ဆရာ”

ကျွန်မ လှေကားမှ ဖြည်းညင်းစွာ တက်လာခဲ့သည်။

လူမနေတာ ကြာသောကြောင့် ကျွန်းလှေကားသည် တစ်ချက် တစ်ချက် အသံပြည်နေသည်။ လှေကားလက်ရန်း ပွတ်လုံးများသည် ကိုင်တွယ်ပွတ်တိုက်မည့်သူနှင့် ဝေးသဖြင့် အနည်းငယ် ခြောက်သွေ့ နေ၏။

လှေကားထစ်တွေကိုတစ်ဝက်ကျော်ကျော် နင်းပြီးသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မ ရှုရှိုက်မိသည့်လေ၌ ထုံသင်းသော မွှေးရနံ့တစ်ခုကို ရသည်။ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ပိတ်ထားခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ၏။ ဘယ် ကနေ ဝင်လာတဲ့ စံကားပန်း ရနံ့ပါလိမ့်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မသည် မြပုံပြင်ကို ချက်ချင်း သတိရသွား၏။

မြအိပ်ရာပေါ်မှာ ကြံဖြန့်ထားခဲ့သည့် ကြယ်စံကားဖြူပန်းများ...

ကျွန်မသည် မျှော်လင့်မှုတစ်ခုဖြင့် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားကာ လှေကားတစ်ဝက်ကို တွန့်ဆုတ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တက်လာ ခဲ့မိသည်။

အခန်းနား နီးလာလေ မွှေးရနံ့က ပို၍သင်းပျံ့လာလေ၊ ကျွန်မ အသက်ကို မျှင်းပြီးရှုရှိုက်ရင်း အခန်းဆီသို့ သတိထားသော ခြေလှမ်း များဖြင့် ဖွဖွ လှမ်းလာခဲ့သည်။

ခပ်ဟာလေး စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို တွန်းမဖွင့်မီ

ကျွန်မ တစ်ချက် အသက်ရှူ အောင့်လိုက်မိသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်ပြီး တံခါးရွက်ကို တွန်းလိုက်သည်။

ဖန်ချောင်းပီးရောင်အောက်မှာ ကျွန်မ၏အိပ်ရာကို မြင်လိုက် ရသည့်အခါ ကျွန်မခြေထောက်အစုံမှာ ညွတ်ခွေလှမတတ် ယိမ်းယိုင် သွားသည်။

အိပ်ရာခင်း အပြာနုရောင်ပေါ်တွင် ဘာပန်းမျှ ရှိမနေပါ။

လှမ်းမှန်းမသိ လှမ်းမိသော ခြေဖဝါးအစုံဖြင့် ခုတင်ဆီသို့ ကျွန်မ ချဉ်းကပ်သွားမိသည်။

သည်ရောက်ကတည်းက နမ်းမဝ ရှိုက်မဝ၊ ချစ်မက် တွယ်တာ ခဲ့သော ပန်းရနံ့ကို ကျွန်မ ယခုအခါ အလွန်အမင်း စွဲလမ်းနေရပါပြီ။

အေးစက်သော လက်ဖျားများဖြင့် မွှေရာကို ထိလိုက်သောအခါ ကျွန်မနှလုံးသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားသည်။ သူ မလာပါဘူး။

“ကိုယ်က မင်းကို တောပါမေ”

လှုပ်ခနဲ မောသွားသောရင်ဖြင့် အခန်းတစ်ဝိုက် မျက်ဝန်း ဝေ့လည်ရှာဖွေ ကြည့်မိ၏။ ဘာပန်းပွင့်မှ ရှိမနေပါ။

ထိုခဏ၌ ကျွန်မ လည်ကုပ်ကို အေးစက်သောလေက ထိတို့ တိုက်ခတ်သွားသည်။

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်မ ပိတ်ထားခဲ့သော ပြတင်းပေါက်က ပွင့်နေပါလား။ အဖြူရောင် ခန်းဆီးသည် လေဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေလေသည်။

ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ နှေးကွေးဆုတ်ဖယ်သော ခြေလှမ်း များဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပြတင်းကို ပိတ်ဖို့ပါနော်။ ပြတင်းဝမှာ ရပ်မိသောအခါ ဟိုးအောက်ဘက် အမှောင်ထု

ထဲမှာ မတ်မတ်တန်းစီနေကြသော စံကားပင်များကို မြင်ရသည်။ အ ကိုင်းအခက်တို့သည် လရောင် တစ်ခွန်းတစ်စ အလင်းတင်လျက် လေဖြင့် လှုပ်ခတ်တိုင်း တဖျတ်ဖျတ် လက်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မသည် ပျဉ်တံခါးရွက် နှစ်ချပ်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် နှေးကွေးစွာ ကိုင်လိုက်၏။ သူ အပင်တစ်ပင်ပင်၏အောက်မှာ ရပ်စောင့် ကြည့်နေမှာပဲ။ သေချာပါသည်။ အမှောင်ရိပ်တွေထဲမှ သူ့ကို ကျွန်မ မမြင်ရပေမယ့် အလင်းရောင်အောက်က ကျွန်မကိုတော့ သူမြင်နေရ မှာပဲ။ ကျွန်မ ရှင်ကို လိုက်ရှာကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ကျွန်မ၏ ပါးပြင်များ နွေးပူသွား၏။ သူ့ကို တမ်းတနေသည်ဟု သူ မထင်စေဖို့ ကျွန်မ တံခါးကို ပိတ်မှဖြစ်မည်။

သို့သော်... ကျွန်မ တံခါးရွက်တွေကို ပိတ်မပစ်ချင်။

ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။

အို မပိတ်ချင်ရင် မပိတ်နဲ့ပေါ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့အခန်း တံခါးကို လွတ်လပ်စွာ ဖွင့်ထားခွင့်ရှိတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အထင်မှားမှာ စိုးရုံးတော့ တံခါးကို ပိတ်မပစ်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မသည် ပြတင်းမှ အမြန် ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ကျောဆီမှာ မလုံမလဲတော့ ခံစားနေရသည်။ သူ ပြတင်းက တက်လာနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးတယ် ထင်သွားမလား။

‘ကိုယ် ဆိုရင်တော့ ချစ်သူဆီကို သွားလိုက်မိမယ်ထင်တယ်’ လှုပ်ခနဲ ခုန်သွားသောရင်ဖြင့် ခုတင်ဘေးမှာ မတ်တတ် ရပ်မိသည်။

ကျွန်မ အိပ်ချင်နေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်မ ပန်းတစ်ပွင့်မှ မရှိနေသော မွှေရာပေါ်မှာ လှဲမအိပ်ချင်သေး။

ခွေညွတ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို လဲကျမသွားစေဖို့ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခူးထောက်ချလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် မွေ့ရာပေါ် မျက်နှာအပ်လိုက်မိ၏။

မွှေးပျံ့ရိဝေသောပန်းရနံ့ကို ပင့်သက်နှင့်အတူ နက်နက်နဲနဲ နှိုက်မိသွားသောအခါ ပူနွေးသောမျက်ရည်တွေ စိမ်းအိုင်ကျလာခဲ့သည်။

မင်းညိုရယ်။ ငါမှားတော့မှာပဲ...လို့ ပြောဖို့ ငါ့ဘေးမှာ နင် မရောက်လာခဲ့ဘူးနော်။

ယူလန်စံကားဖြူ (Magnolia denudata)

ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးလာသောအချိန်မှာ နံနက်ရနာရီ ထိုးနေပြီ။ နံနက်ခင်းသည် ည၏ရင်ဖိုလှုပ်ခတ်မှုများ၊ မော့ခွမ်းမှုများမှ ကင်းစင် လျက် အေးချမ်းလန်းဆန်းနေသည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားတော့ မီးဖိုပေါ်မှာ ဒေါ်ထင် တည်ထားသည့် ရေခွေးအိုးပင် ဆူပွက်နေပြီ။ ကိုသီဟကို ထမင်းစားပွဲမှာ နို့ဆီတစ်ဘူးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာတွေ့ရ၏။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

ကျွန်မ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူငိုနေရာမှ မော့ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြက်သွန်လှီး သည့် ဓါးပါးပါးတစ်ချောင်း ကိုင်ထား၏။

“မင်္ဂလာပါ မမေဇော်၊ ညက အိပ်လို့ပျော်ခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တော်တော်နဲ့ အိပ်လို့မရဘူး”

“အိပ်ချင်သေးရင် အိပ်နော်၊ ကျွန်တော်ရှိနေတာကို အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟုတ် မအိပ်ချင်တော့ပါဘူး။ ဆရာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
သူ့အသံထွက် ရယ်မော၏။

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကျင့်က မနက်လင်းရင် ကော်ဖီ သောက်ရမှ၊ ဒေါ်ကြီးက အဲဒါကိုသိလို့ ညကတည်းက နို့ဆီဘူးနဲ့ ကော်ဖီမှုန့် ဝယ်ပေးထားပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နို့ဆီဘူးဖောက်တံ မရှိဘူးဗျာ အဲဒါ ခါးနဲ့ဖောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလေ”

“ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်ဆရာ”

“ဟာ နေပါစေ၊ လက်ထိသွားမယ် ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပါမယ်”

“ခဏလေး၊ ကျွန်မမှာ လက်သည်းညှပ်ပါတယ် ဆရာ၊ လက်သည်းညှပ်ထဲက အကောက်ကလေးကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ ခြေ သည်းနဲ့ မထိဘူးဘူးဆိုတာ ဆရာယုံရင်...”

သူ့ရယ်မောလျက် “မယုံဘူးဗျာ” ဟု ငြင်းသည်။ သူ့လက်ထဲက ဝါးနှင့် နို့ဆီဘူးကိုကြည့်ကာ ကျွန်မ စိတ်ပူလာ၏။ သူက လက် ဖနောင့်ဖြင့် ဝါးလက်ကိုင်ကို ရိုက်သွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ဘဲ ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို ယူလာပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ဒါနဲ့ ရိုက်ပါလား။ ကျောင်းဆရာရဲ့ လက်တွေက ဥယျာဉ်မှူးရဲ့လက်တွေလို အကြမ်းမခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်မစကားအဆုံးတွင် သူ့မျက်နှာညိုမှောင်သွားကာ ဝါးကို တအား စိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“အား”

နို့ဆီဘူးကို ထိန်းကိုင်ထားသော သူ့ဘယ်လက်၏ လက်ညှိုးကို ဝါးဖြင့်ထိသွားကာ သွေးတွေဖြာခနဲ ထွက်လာ၏။

“ဟယ်”

ကျွန်မ လန့်ဖျပ်သွားပါသည်။ သူက လက်ညှိုးကို ညှာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ပစ်လေသည်။

“တော်တော်များသွားလားဆရာ၊ မှန်း ကျွန်မလုပ်ပေးမယ်”

သူက အံ့ကြိတ်လျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ရေခဲဆေးမလားဟင်”

“ရေခဲဆေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ ရောဂါပိုးတွေ ဘာတွေ ဝင်သွားမှာ”

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ် အော်၏။

“အို ဟုတ်တာပေါ့”

“ရေခဲဆေးမှ ရမယ်၊ ခင်ဗျား ရေခဲဆေးခဲထည့်ပေးမလား”

“အဲ ကျွန်မမှာ အရက်ပျံ့ပါတယ်၊ ပတ်တီးတို့ဘာတို့လည်း ရှိတယ်”

သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ်ဝင်းသွားသည်။

“ကောင်းတယ်”

“ခဏစောင့် ကျွန်မ သွားယူပေးမယ်နော်”

ကျွန်မ အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်တက်ပြေးပြီး လိုအပ်သည့် ရှေးဦးသူနာပြုဘူးခလေးကို သွားယူရပါသည်။

သူ့ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံ့ထည့်ပေးတော့ သူက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ အံ့ကြိတ်ထားသည်။

“ဘာဆေးထည့်ရင် ကောင်းမလဲဟင်”

ကျွန်မသည် မင်းညိုပေးသည့် စာရင်းအရသာ အရေးပေါ် ဆေးပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ထည့်ခဲ့ရသော်လည်း ဘာကို ဘယ်လို သုံးရမှန်းမသိ။ မန္တလေးရောက်တုန်းကလည်း အန်ကယ် ဦးအောင်မြင့် အိမ်မှာ တည်းဖြစ်သဖြင့် ဆေးဝါးကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်စရာ မလိုခဲ့။

“ဘာဆေးမှ ထည့်စရာမလိုဘူးဗျ၊ အရက်ယုံလောင်းပြီးရင် ပတ်တီးသာ ကြပ်ကြပ်စည်းပေတော့”

ကျွန်မ သူ့စကားအတိုင်းပဲ လိုက်နာလိုက်သည်။ ဟက်တက်ကွဲ ဒဏ်ရာကို တင်းတင်းဆွဲစေ့ပေးလိုက်ပြီး ပတ်တီးကို ကြပ်နေအောင် စည်းနှောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ဆရာ ထိုင်နေတော့ ကျွန်မပဲ လုပ်ပေးမယ်”
သူ ပြုံးလျက် စားပွဲမှာ အသာဝင်ထိုင်သည်။

“ထပ်မဖောက်ပါနဲ့တော့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဘူးကို ဖောက်ထိုးညှပ် ယူရင်ရပြီ”

ကျွန်မသူ့အတွက် ကော်ဖီပျော်ပေးနေစဉ် ဒေါ်တင် ရှေးက ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“ဆရာမနီးလာပလား၊ ဆရာမတို့အတွက် ပေါင်မုန့်၊ ဟောတော် မောင်သီဟ၊ လက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“လက်ကို ဓါးထိသွားလို့ ဒေါ်ကြီး”
သူက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောသည်။

“များသလား”
“မများလှပါဘူး”
“အမယ် ပတ်တီးနဲ့ဘာနဲ့ ဘယ်ကရတုန်း”

“ဒေါ်ကြီးဆရာမ လုပ်ပေးတာ”
ဒေါ်တင်သည် ကျွန်မအား မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လေသည်။

“ဆရာမက သူ့နာပြုဆရာမလား”
ကျွန်မ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်တင်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ အရက်ယုံနဲ့ ပတ်တီး ပါလာလို့ပါ။ ပေါင်မုန့်ကို မီးကင်တာ ကြိုက်လားဆရာ”

“နေပါစေ မမေဇော်၊ ဒေါ်ကြီး လုပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်၊ တစ်လက်စတည်း ကျွန်မပဲ လုပ်လိုက်မယ်၊ ဒေါ်တင်က လက်ဆေးရဦးမှာနဲ့၊ နောက်ပြီး ကျွန်မက ဆရာ့ကို ဖားထား ရမယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မက ဟာသပြောလိုက်ပေမယ့် သူက မရယ်ပါ။
ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင် နံနက်စာကို စားရင်း စကားစပ်မိဖို့

ကျွန်မ ကြိုးစားရသည်။ မအောင်မြင်ပါ။

“ဆရာမမေ့နေမေ့ရဲ့လက်ထပ်ပွဲကို ဒီရွာမှာ လုပ်တာလား”

“ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲဆင်း လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်မလောနဲ့ သူ ပြောချင်စိတ်မရှိဘဲ ပြန်ပြေးသွားအောင် မလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားချနေရသည်။

ကိုးနာရီထိုးလို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ဆင်းချိန်တွင် နေရောင်သည် အစိမ်းရောင်သစ်ပင်များပေါ်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

စံကားပင်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်မတို့ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည့်တိုင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ကြသေး။ သူ့စကားအစရ ခက်နေသည် ဟု ကျွန်မသိသည်။ ကျွန်မက အလိုက်တသိ စကားစပေးဖို့ လိုမလား

မသိ။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မဘဝတွင် လူတစ်ယောက်ယောက် အား အင်တာဗျူး တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးချေ။

“ဒီကို ဆရာ ခဏခဏရောက်သလား”

သူသည် အတွေးတစ်ခုခုမှ ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရသလို သတိဝင်လာမှုမျိုးဖြင့် ကျွန်မအား ဆတ်ခနဲ ကြည့်သည်။

“သုံးနှစ်အတွင်း အခုမှတစ်ကြိမ် ရောက်တာပဲ”

“ဒေါ်တင်ပဲ အိမ်စောင့်နေရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အပင်တွေကို စောင့်ဖို့ကျတော့ ဥယျာဉ်မှူးရှိလား”

သူ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။ သူ့မျက်နှာ မှန်ပိုင်း နေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမနက်မှာ ဥယျာဉ်မှူးဆိုတဲ့စကားကို ပြောတာ နှစ်ကြိမ် ရှိပြီနော်”

ဘုရားရေး၊ ကျွန်မ ဘာများ စကားမှားလို့ပါလိမ့်။

“ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောခဲ့တာလဲ၊ ဘာတွေကို ဘယ်လောက် သိလို့လဲ”

“အို...”

ကျွန်မ အံ့ဩတကြီး သူ့ကို မော့ကြည့်မိ၏။

“ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ အခု စံကားပင် တွေချည်း ရာနဲ့ချီပြီးရှိတဲ့၊ အလွန်လှပတဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ်စရာလည်း ကောင်းတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီအခြေအနေကို ရောက်နေတဲ့ ဘယ်သူမဆို ဥယျာဉ်မှူးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လွှတ်ခနဲ သုံးမိမှာပဲ မဟုတ်လားဆရာ”

သူဘာမှမပြောတော့ဘဲ စံကားပင်တစ်ပင်ကို မှီပြီးရပ်လိုက် သည်။ သူ့လိုလိုက်သော အပင်မှာ အထက်သို့မြင့်တက်ရင်း ဘေးသို့ပါ ဖြာထွက်နေသောကြောင့် အပြန်အကျယ်ကြီးအရိပ်မိုး အုပ်ဆိုင်း နေသည်။ ပန်းတစ်ပွင့်မှ ပွင့်မနေသော ထိုအပင်ကြီးသည် ကွေ့ကောက် ဖြာထွက်သော အကိုင်းများဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကပင် အစိမ်းနုရောင် ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ဖြစ်နေသည်။

“မေမေနဲ့ဖေဖေ ကွဲခဲ့ရတာ ဥယျာဉ်မှူးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ကြောင့်”

သူ့မျက်နှာမှာ နားကျင်မှုကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ငေးမော ကြည့်နေမိ၏။ သည်အကြောင်းတွေကို သူပြန်မပြောချင်တာက သူ့ကို နားကျင်စေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မိန်းမတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျ။ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တစ်ခြားလူတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းနေသင့် သလား။ အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ခင်ပွန်းအပေါ်ကို သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

တိုးတိတ်သော်လည်း မာကြောသော သူ့အသံကြောင့် သူ့ပုံပြင် သည် ကိုခွန်သာပြောသလို နူးညံ့ညင်သာမှုမရှိဘဲ ထောင့်နေသည်။

“ကျွန်တော်က မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ မေမေ့ကို မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေက ကျွန်တော် မျှော်လင့်သလို မဟုတ်ခဲ့ဘူး”

သူ့စကားဆက်မလားဟု စောင့်နေခဲ့သော်လည်း မဆက်လာပါ။ သူ့အားယူဆဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကျွန်မကိုလည်းမကြည့်ဘဲ သူ့ခြေ ရင်းက ခေါင်းလောင်းပြာပန်းများကိုသာ သူ့စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မိန်းမတွေရဲ့ မြင့်မြတ်မှုကို ဆရာက ဘာနဲ့တိုင်းသလဲ”
မမေးမိဖို့ ထိန်းချုပ်ရင်းက ဘယ်လိုမှ မရတော့ဘဲ မေးမိသည်။

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားတွေကိုရော မိန်းမတွေကိုရော စံနှုန်း တစ်ခုတည်းနဲ့တိုင်းတယ် မမေမေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ယောက်ျားအတွက် စံနှုန်းက တစ်မျိုး၊ မိန်းမအတွက်စံနှုန်းက တစ်မျိုးရယ်လို့ မရှိဘူး။ လူသားကျင့်ဝတ်စံနှုန်းပဲပေါ့။ ဖြောင့်မှန်ရမယ်၊ ထူးချွန်ရမယ်၊ ကိုယ့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းကျိုးပြုရမယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဘော်ရဲ့ဘက်ကို သစ္စာမဖောက်ရဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကို သစ္စာမဖောက်ရဘူး။ လူတစ် ယောက်နောက်ကျောကို ဝါးနဲ့ထိုးတဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့ အနိုင်ယူမှုမျိုး ကင်းရမယ်။ အိမ်ထောင်ရေး သစ္စာမြဲရမယ်”

“မြဦးမေက အဲဒီအချက်တွေထဲက ဘာနဲ့ငြိနေလို့လဲ၊ မြဦးမေ ဟာ ကျွန်မတို့ အလေးအနက်ထားရမယ့် လူမှုကိစ္စတွေကို အစဉ်တစိုက် ရေးသွားတယ်။ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမတွေရဲ့နေရာကို မြင်သာအောင် ပြသွားပေးတယ်။ ကျွန်မတို့မိန်းမတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူသားတွေအဖြစ် တန်းတူ အဆင့်မြင့်ကြည့်ကြဖို့ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့စာတွေဟာ အချိန်ကာလမရှိဘူး။ ယောက်ျားမိန်းမ လိင်ကွဲပြားမှုမရှိဘူး။ ဘက်လိုက်မှု မရှိဘူး။ လူတိုင်းအတွက် အမှန်တရားတွေပဲ။ သူက ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ အတွက် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလိုမိန်းမမှ မမြင့်မြတ်ရင် တခြားဘယ်မိန်းမ ရှိဦးမလဲ၊ ကျွန်မကို ပြောပြပါဆရာ”

စိတ်ထိခိုက်နေသော သူ့ကို ကျွန်မ မညှာမတာ မေးမိပါသည်။
သူ ငုံ့နေရာမှ မော့လာပြီး ကျွန်မကို ခပ်တွေတွေငေးကြည့်သည်။

“မေမေက အိမ်ထောင်ရေး သစ္စာမထိန်းဘူး”

သူက နာနာကျင်ကျင်ပြောလာသည်။

တကယ်တော့လည်း မြဦးမေ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ကျွန်မ သိပ်မသိပါ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသော စာတွေထဲမှာ သူ့ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အခြားစာရေးဆရာတွေက သူ့အကြောင်း ရေးကြသော စာတွေ၊ ဖော်ပြခဲ့သော အပြန်အလှန်ပေးစာတွေထဲမှာ ဖတ်ရသမျှကဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တော်တော်ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် အမျိုးသမီးပါ။ နောက်ပြီး သူ့သားတွေ၏ စိတ်ဓါတ်ရေးရာအတွက် တော်တော်အလေးထားခဲ့သည့် အမျိုးသမီးပါ။ အဲသည်လို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က စိတ်အလိုကို ဘယ်တော့မှ လိုက်လီမဲ့မည်မဟုတ်။ ကျွန်မ မှန်းဆမိပါသည်။

ဒါဖြင့် မြဦးမေ ဘာတွေ ဖောက်ပြန်ခဲ့တာလဲ။

သူ့ကို ကျွန်မမေးရမည့်မေးခွန်းက ခက်ခဲလှသည်။ သူပြောပြမှာ ပေါ့။ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ သူ့အမေပုံပြင်ကိုပြောရင်း ပါလာမည့် ကိစ္စပါ။ ကျွန်မ စောင့်ရမည်။ စောင့်လည်း စောင့်သင့်ပါသည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဟောဒီလို စံကားပင်တစ်ပင်ရဲ့အောက်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ခြောက်ခြားပြီး ငိုခဲ့ရဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်အသက် ခြောက်နှစ် သားလောက်မှာပေါ့။”

သူက အတိတ်ကို ပြန်တွေးသော မျက်နှာဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြော သည်။

ကျွန်မ စံကားပင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ စံကားပင်သည် ကြီးမားရှည်လျားသော အရွက်များရှိသည်။ အရွက်တစ်ခုချင်းသည် ခြောက်လက်မ၊ ခုနစ်လက်မလောက်ရှည်မလားမသိ။ ထူထဲပြီး ရင့်မှောင် တောက်ပစွာ စိမ်းသည်။

“မန္တလေးက အိမ်မှာ မမေမေရောက်တုန်းက သတိထားမိ

လားမသိဘူး။ အိမ်ခေါင်းရင်းက စံကားပင်ကြီးလေ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မမြင်ခဲ့မိဘူး”

“ပန်းမပွင့်တဲ့ အချိန်မို့ သတိမထားမိတာ၊ ပန်းပွင့်တဲ့အချိန်ဆိုရင် သတိမထားဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ကို တစ်ခြံလုံး သူ့အနံ့ချည်းပဲ”

ကျွန်မ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်မိ၏။ သူ ပြောနေပုံက စံကားပွင့်ရန်ကို မနှစ်သက်သလိုပဲ။ စံကားပွင့်ခွံကို မနှစ်သက်သူရယ်လို့ လောကမှာ မရှိခဲ့ဘူးဟု ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့သည်။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘောလုံးသွားကန် နေတာ၊ အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး မသိလိုက်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ အိမ်နီးချင်းတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့မှာ ဝိုင်းအုံနေပြီ။ ဘာမှတ်လဲ၊ မေမေခွဲဖေဖေခွဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြ တာ၊ စံကားပင်အောက်မှာပေါ့၊ ဖေဖေလက်ထဲမှာ ထင်းခုတ်တဲ့ ပုဆိန်ကြီးခွဲ”

ကျွန်မသည် ခြောက်နှစ်သား ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ရသည့် အတွေ့အကြုံကိုအာရုံထဲမှာ ဖော်ကြည့်ရင်း ကျွန်မပါ ကြောက်လန့်တကြား နာကျင်လာ၏။

“ဖေဖေက ဒေါသတကြီးအော်ပြီး လက်ထဲက ပုဆိန်ခွဲ အပင်ကို ခုတ်မယ်လို့ ရွယ်နေတယ်၊ မေမေက ဖေဖေရှေ့ကနေ စံကားပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို ဖက်ထားတယ်၊ မေမေက ငိုလိုက်တာ။ မေမေပြောနေတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် အခုအချိန်အထိ မှတ်မိနေတုန်းပဲ။ အဲဒီတုန်းက ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ခွဲ ဘာမှ နား မလည်တဲ့ စကားလုံးတွေပေါ့။ ထူးဆန်းလွန်းလို့ အသက်ကြီးလာတဲ့ ထိအောင် ကျွန်တော် မမေ့ခဲ့ဘူး”

သူက ပြောရင်း ရယ်မောပါသည်။ သူ ရယ်လို့များဖြင့် ကျွန်မ လိုက်ရယ်ဖို့ စိတ်မကူးရဲပါ။ သူ ပြောနေသည့်ပုံပြင်က ရယ်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီအပင်ကို ခုတ်မယ့်အစား မြကိုသာ သတ် လိုက်ပါ တဲ့”

ပြောရင်း သူရယ်ပြန်လေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ကို မြင်ရမလားဟု ကျွန်မ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မတွေ့ရပါ။ သူ့ မျက်လုံးတွေက စိုစွတ်မနေရုံမျှမက ညှိုးလျော်ခြောက်သွေ့နေသည်။

“ဘာမှတ်ခိုင်းမရှိတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အတွက် ကျွန်တော် မေမေက အသက်စွန့်တော့မလို့တဲ့ မမေဇော်၊ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူး လား”

ကျွန်မ သူ့ထံမှ မျက်လုံးအကြည့်ကို လွှဲယူလိုက်ကာ စံကားပင် ကို မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

မြတ်နိုးမှုတစ်ခုနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့အခါ စံကားပင်ဟာ စံကားပင် တစ်ပင်မျှသာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ ဘဝအကြား ဆက်သွယ် ပေးထားတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်သွားတယ်ဆရာ...

သို့သော် ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းမှ ထိုစကားလုံးများ ထွက်မလာပါ။

“မေမေက ဘာမဟုတ်တဲ့ အပင်တစ်ပင်အတွက်နဲ့ ဖေဖေပုဆိန် အောက်မှာ ဝင်ခံပေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က မေမေကို ဘာအတွက်နဲ့မှ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် မေမေကိုယ်ပေါ်ကို ပစ်လွှဲချပြီး ငိုလိုက်မိတော့တာပေါ့”

‘မိန်းမတွေ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး’

မင်းညိုစင်၏ စကားကို ကြားယောင်မိသည်။ သူ မသိတာ

အံ့သြရောမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဘဝမှာ ဘာကို တန်ဖိုးထားနေမိသလဲဟု မသေချာ မရေရာတော့တာတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။

“မေမေက ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ သွေးချွေးသွေးတန်း ဖက်ထားလိုက်တာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးနာနေတဲ့ အထိပါပဲ။ ဖေဖေက မေမေ့ကိုလည်း ဘာမှမလုပ်၊ အပင်ကိုလည်း ပုဆိန်နဲ့မခုတ်၊ သူ့ကိုယ်သူပဲ တိုက်နံရံနဲ့ ခေါင်းနဲ့ဆောင့်တိုက်ပြီး အော်ဟစ် နေတော့ တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က မေမေ့ကို သနားပြီး ဖေဖေ့ကို ကြောက်နေခဲ့တယ်။

“ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော် သနားရမယ့်သူက မေမေ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေဖြစ်နေတာ သိလိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒီညမှာပေါ့”

ကျွန်မ ရှေ့တွင် ရှိနေသူအား ကျွန်မထက် ပညာရော အသက် ရောကြီးသည့် တက္ကသိုလ်ဆရာတစ်ဦးအဖြစ် မမြင်တော့ဘဲ သနားဖွယ် မောင်လေးတစ်ယောက်လိုပင် ကျွန်မ မြင်မိသည်။ သူ့ပခုံးကို အသာ ဖျစ်ညှစ်ပြီး နှစ်သိမ့်ချင်ပါသည်။

“အဲဒီညက မေမေ့မှာ အရင်က ရှိခဲ့တဲ့ တုန်လှုပ်မှုတွေ လုံးဝမရှိ တော့ဘဲ အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေတယ်။ ပူလောင်နေတဲ့သူက ဖေဖေပဲ။ ဖေဖေပြောတဲ့စကားတွေက ပလုံးပလွေးနဲ့မို့ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မေမေပြောတဲ့စကားကတော့ အေးအေးဆေးဆေး တစ်လုံး ချင်းမို့ ကျွန်တော် နားလည်တယ်။ မေမေကပြောတယ် ‘ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို မြဲ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး’တဲ့”

ပြသည် တော်တော်ရက်စက်သည်ဟု ပြောရမလား။ ကျွန်မသာ ဆိုလျှင်တော့ သည်လောက်ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်ကြီး ပြောလိုက်

နိုင်မည်မထင်။ ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဲသည်လို ပြတ်ပြတ် သားသား ပြောလိုက်မှာကိုလည်း စိတ်ကူးဖြင့်ပင် မကြားရဲ၊ အမှန်တရား ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သက်ဆိုင်သူတွေကို နာကျင်စေတတ်၏။ အချို့သော မုသားချို့ချို့တို့၏ ဘဝမောင်းနှင်အားကို မြဲ လက်မခံ နိုင် လေရောသလား။

“အဲဒီနောက် နှစ်ပတ်ကြာတော့ ဖေဖေ သင်္ဘောထွက်သွား တယ်။ ရန်ကုန်ကို သွားဖို့ လေယာဉ်ကွင်းကို မေမေနဲ့ ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ ပါသေးတယ်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ချီပြီး နှုတ်ဆက်တော့ ဘယ်လိုပြောတယ်ထင်လဲ။ ‘သား... မေမေစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့နော်’တဲ့။ ‘ဖေဖေမရှိတဲ့အချိန်မှာ မေမေ့ကို သားပဲစောင့်ရှောက်ရ မှာ’တဲ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဖေဖေ ပြန်မလာတော့တာ ဒီကနေထိပဲ”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး အကြာကြီးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကျွန်မလည်း သူ့ကို စကားဆက် ရှာမပေးတတ်။ ဘယ်စကား သည် သူ့အတွက် သက်သာမလဲ၊ ဘယ်စကားသည် သူ့နာကျင်မှုကို ပိုဆိုးစေမလဲ၊ ကျွန်မ မသိ။

ယခုအချိန်အထိ သူ့နှုတ်ဖျားမှ ဥယျာဉ်မှူးဆိုသော စကားလုံး တစ်ခုမှ မထွက်လာ။ တမင်ရှောင်ထားတာလား။

“ကျွန်တော် မေမေ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ့ကို လွမ်းတိုင်း မေမေ့စံကားပင်ကို ဓါးနဲ့ ခုတ်သတ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ခဏခဏပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအပင်ကြီးသေသွားရင် ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ချည်း ထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေ့ကိုချစ်တော့လည်း မခုတ်ရက်ပါဘူး။

“ဖေဖေပြန်မလာတော့တော့ သေချာသွားပြီလို့ မေမေ ယူဆလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဒုတိယတန်းကျောင်းသားအရွယ်ပေါ့။ မေမေက ဆရာမ အလုပ်ကနေထွက်၊ မန္တလေးက အိမ်ကို သော့ခတ်ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားရှိတဲ့ ဒီခြံကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ သူတို့သမီးနဲ့ အတူနေရတဲ့ ဘဝကိုလည်း သိပ်ကျေနပ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မကျေနပ်ဘူး။ ဖေဖေကို ဒေါသတကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ စံကားပင်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေတာကို အသေအချာ သိလိုက်ရလို့ပဲ”

သူ ကျွန်မအား တည့်တည့်ကြည့်လာ၏။ သူ့အပြုံးက ခပ်ထေ့ထေ့။

“ခင်ဗျား စောစောက ပြောလိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးလေး၊ မာလီပဲခေါ်ခေါ်၊ ခြံစောင့်ပဲခေါ်ခေါ်၊ ဂါဒင်နာပဲခေါ်ခေါ် တက္ကသိုလ် ဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ ဒါမှမဟုတ် စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ တွဲဖက်လို့ မလိုက်ဘက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်အမေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်အဖြစ် ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရတယ်”

ခါးသည်းနာကျင်သော သူ့အသံသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ မြားတစ်စင်းလို စူးရှစွာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်။ သူ့စကားသံကို စံကားရွက်တို့၏ စူးရှကျယ်လောင်သော ပွတ်တိုက်သံက အားဖြည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားသိလား၊ ဟောဒီ မျက်စိတဆုံး ကြည့်လေရာရာမှာ ဖြင်နေရတဲ့ စံကားပင်တွေကို ဘယ်သူစိုက်ခဲ့လဲ သိလား”

သူက စိတ်လိုက်ဟန်ပါ လက်ငွေယမ်းလျက် ကျွန်မကို မေး၏။

ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မသိနေကြောင်း ဝန်မခံသင့်တာကိုလည်း ကျွန်မ သိပါသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးဗျ၊ မေမေရဲ့ နောက်ယောက်ျား၊ သူက မေမေ မရှိတုန်း ဘိုးဘိုးတို့ကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုဖို့ဆိုပြီး ခြံထဲကို ပြန်ရောက်လာတာတဲ့။ အိမ်ကနေ ထွက်သွားခဲ့ပြီးသားလို့ မေမေက ပြောတယ်”

နောက်ယောက်ျားဟူသော စကားလုံးကို မြဉ်းမေ၏ အထုပ္ပတ္တိထဲတွင် ကျွန်မ ရေးရတော့မှာ သေချာသွားပြီလား။ ကျွန်မ မရေးချင်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် သန့်သန့်စင်စင် ချစ်မြတ်နိုးသွားကြလေသတည်းဟု သာ ကျွန်မ ရေးချင်ပါသည်။

ကျွန်မ မေးခွန်းတစ်ခု မေးဖို့ စဉ်းစားလိုက်တုန်းမှာ အဝေးဆီမှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရ၏။ ပထမတော့ စကားလုံး မသဲကွဲ။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါကျမှ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်သီဟ...”

ဒေါ်တင့်အသံ။

သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်၏။

ဝေးလွန်းလှသဖြင့် ဒေါ်တင့်သည် အနီးသို့ တော်တော်နှင့် ရောက်မလာ။ အသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

“မောင်သီဟရေ မင်းသူငယ်ချင်း မောင်ဝင်းရောက်နေတယ်”

“လာပြီ ဒေါ်ကြီး”

သူ ကျွန်မအား တစ်ချက် ခွင့်တောင်းသလို ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ မမေဇော် လိုက်ခဲ့မလား၊ နေခဲ့ဦးမလား”

ကျွန်မ စံကားပင်တွေကြားမှာ တစ်ယောက်တည်းမကျန်ခဲ့သင့်။ ကျွန်မသိသည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်သွားမှဖြစ်မည်။ သို့သော်...

“ကျွန်မ နေခဲ့ဦးမယ် ဆရာ”

လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသော စကားသံကို ကျွန်မ ပြောလိုက်မိသည် စကားဟု မယုံကြည်ချင်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ထမင်းစားချိန်မှာ ပြန်တွေ့တာပေါ့”

ကိုသီဟသည် ကျွန်မအား စိတ်ချလက်ချ ထားရစ်ခဲ့၏။

သူထွက်ခွာသွားရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကျွန်မ လိုက်သွားလျှင် အချိန်မီသေးတယ်ဟု အားကိုးတကြီး ခြေလှမ်းပြင်မီသေးတာ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းတို့ကို တစ်စုံတစ်ရာက ထိန်းချုပ်ညှို့ယူ ထားသလိုပဲ။ တစ်ဖဝါးမှ မလှမ်းမိ။

ကျွန်မသည် စံကားပင်ခြေရင်းမှာ တွေ့ဝေစွာရပ်လျက် အားငယ်စိတ်ဖြင့် မျှော်လွှာချထားမိသည်။ ကျွန်မ ရပ်နေတာ အကြာကြီးပါ။ အပင်တို့၏ အကိုင်းအရွက်အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ စံကားသီးတွေကို လုယက်အော်မြည်သံတွေ၊ အဝေးဆီက ဘုရားစေတီမှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြစ်ပြင်ဆီက ရေစီးသံတွေ၊ အသံတစ်ခုက ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာလိုက် ပြန်သွားလိုက်၊ နောက်အသံ တစ်ခုက ရောက်လာလိုက် ပြန်သွားလိုက်။ ဘယ်နှမိနစ်ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ ဘယ်နှနာရီကြာခဲ့ပြီလဲ မသိ။

ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်နေရာ မြင်ကွင်းတွင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ အပြာရောင် ခေါင်းလောင်းပန်းတွေ ပြန့်ကြဲနေ၏။ နေရောင်ရသောအပိုင်းမှာ ပန်းတွေက ခရမ်းရောင်သန်းနေပြီး အရိပ်ကျသော အပိုင်းမှာ ပန်းတွေက အပြာရောင် ပိုရင့်မှောင်နေသည်။

သည်အတိုင်း တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်နေလို့ တွေ့နိုင်ပါ့မလား။ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားငေးမောမှ တွေ့မှာပေါ့။

အို... ကျွန်မဘာကို ရှာမှာလဲ။

ကျွန်မ မျက်နှာ နွေးပူလာ၏။

ဟင့်အင်း၊ သူ ကျွန်မကို လိုက်ရှာသင့်တယ်မဟုတ်ဘူးလား။

မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်မ သည်အချိန် ဘယ်တုန်းကမှ စံကားပင်တွေဆီ ဆင်းမလာဖူးဘူးဆိုတော့ ကျွန်မ ရောက်နေမှန်း သူသိနိုင်မည်မထင်။ ကျွန်မကသာ လိုက်ရှာရမှာ မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုရှာမလဲ။ သည်လောက် များပြားလှတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆင်တူနေတဲ့ လုံးပတ်တွေနဲ့ပြင်မတ်ကြီးမားလှတဲ့ ပင်စည်ကြီးတွေ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာနိုင်ပါ့မလဲ။

ကျွန်မ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ပတ်ပတ်လည်မော့ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းတွေ ဝေဝါးလာ၏။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်နေတော့သလို အားငယ်မှုမျိုးဖြင့် သူ့ကို လိုက်ရှာကြည့်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိသည်။

“ပြန်တော့မလား မေ”

ကျွန်မ နောက်ဘက်တစ်နေရာရာမှ တိုးတိတ်သော အသံတစ်ခု။

ကျွန်မ အသက်ရှူမှားသွား၏။

မေ...၊ မေ...တဲ့။

ကျွန်မ ထိတ်ခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားပါသည်။ ဖြည်းညင်းစွာပဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ကို ခွန် သာ”

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတို့ လှုပ်သည်ဆိုရုံလေး လှုပ်သွားခဲ့သည်။

စောစောကမှ ကိုသီဟ ရပ်နေခဲ့သည့် စံကားပင်၏ရှေ့မှာ သူရပ်နေပါသည်။ နွေးထွေးသည့် ဆွဲငင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုဆွဲငင်မှုကြောင့်ပင် သူရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ် သွားမိသည်။

'ညတုန်းက မင်းကိုယ့်ကို မျှော်နေခဲ့သလား' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မမေးပါနဲ့နော်။ ကျွန်မ အနေရခက်မှာမို့ပါ။

အိပ်မက်ယောင်သူတစ်ဦးလိုပင် ကျွန်မသည် သူ့ရင်ခွင်ငွေ့ နွေးနွေးကို ခံစားမိသည်အထိ သူ့အနီးသို့ တိုးကပ် သွားနေမိဆဲ။

ကျွန်မကို ခြေလှမ်းတုန်ရပ်သွားအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ထိန်းပေးခဲ့လျှင် ကောင်းမွာဟု တမ်းတ အားကိုးရင်းကပင် သူနှင့် ဖိကပ်မိသွားသည်။

“မေ...”

တိုးတိတ်သော သူ့ညည်းညူသံအံ့အံ့နှင့်အတူ နွေးပူသော ရွက်သက်လေငွေ့ငွေ့က ကျွန်မ၏လည်တိုင်ကို ထိခတ်လာတော့မှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရသွားသည်။

ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ မသဲမကွဲ ညည်းညူရင်း ကျွန်မ နောက်ဆုတ်လိုက်မိပါသည်။

စာဆစ်ဆတ် တုန်မီနေသော ရင်ကို လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ခပ်ဖိမိ တွန်းထားရင်း ကျွန်မ အသက်ကိုဝအောင် ရှူရှိုက်ရလေသည်။

“ထိုင်မလား”

သူက တိုးတိုးလေးမေးစော့ ထွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် အပင်ခြေရင်းတွင် ညွတ်ခွေစွာ ထိုင်ကျ သွားသည်။ သူက ကျွန်မ အနီးတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ကိုယ်ငွေ့၏

နွေးထွေးမှုကို ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။

“ဒီအပင်ကို ယူလန်စံကားဖြူလို့ ခေါ်တယ်မေရဲ့၊ ရုက္ခဗေဒ အမည်ကတော့ Magnolia heptapeta ဒါမှမဟုတ် Magnolia denudata ဒါမှမဟုတ် Magnolia conspicua အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတယ်။ နွေအကြိုမှာ ပွင့်တဲ့ပန်းမို့ အခုသူက အသီးသီးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် မြလက်ထပ်တဲ့နေ့တုန်းကတော့ လက်ထပ်ပွဲနဲ့ ဝေးလံတဲ့ ဟောဒီနေရာမှာ သူ ပွင့်နေခဲ့ပါတယ်။ မြက ဖေဖော်ဝါရီမှာ လက်ထပ်ခဲ့တာလေ...”

“လက်ထပ်ပွဲကို မန္တလေးက မြို့တော်ခန်းမမှာ ကျင်းပတယ်။ သတို့သားက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ လက်ထပ်ပြီးရင်နေ့စို့ အိမ်က နန်းရှေ့မှာ ခြံအကျယ်ကြီးနဲ့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ လက်ထပ်ပွဲမှာ လက်ဖွဲ့တွေ အမျိုးမျိုး အပုံလိုက်ပဲ။ နှစ်ဘက်ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟတွေက သူ့ထက်ငါ အကောင်းဆုံး၊ အဆန်းသစ်ဆုံး လက်ဖွဲ့တွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုကြတယ်”

သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်မိတော့ သူ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြုံးနေတာ တွေ့ရသည်။

“ဒါပေမယ့် အထူးဆန်းဆုံး လက်ဖွဲ့တစ်ခုကတော့ ပက်ကင်ဖောက်တဲ့အထဲမှာ ပါမသွားခဲ့ဘူး။ အဲဒီလက်ဖွဲ့ ရလိုက်တယ်လို့လည်း သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးက တော်တော်နဲ့ မသိလိုက်ပါဘူး။ တစ်လလောက်ကြာတဲ့အထိ ဆိုပါတော့”

ပုံပြောကျမ်းကျင်သူတစ်ဦးပမာ သူသည် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသောနေရာတွင် ခဏရပ်ထား၏။ မြက်ခင်းပြင်မှ ခေါင်းလောင်းပြာပန်းကလေးကို လက်ဖြင့်ဆွဲနုတ်ခူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုပန်းကလေးကို မပွေးမှန်း သိပါလျက်နှင့် အသာနမ်းလိုက်လေသည်။

လို့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ မျှော်လင့်နေသော ကျွန်မကို စူးစိုက် ကြည့်ပြီး သူ့ပုံပြင်ကို ဆက်သည်။

“ပထမဆုံး စတွေ့သူက မြဲပဲ။ မြက အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ အဝတ် လှန်းဖို့ ကြိုးတန်း လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်ပေလောက်ရှိတဲ့ အပင်ပေါက် လေးတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့တယ်။ နေရောင်ကို တော်တော်ကြိုက်တဲ့ အပင်လေးဟာ နေရောင်ရှိရာကို တိုးထွက်ဖို့ အကိုင်းတွေကို ဆန့်တန်း လို့ပေါ့။ ရေကိုလည်း သိပ်ကြိုက်ပေမယ့် ရေအတွက်တော့ အပင်ဟာ အားစိုက်ထုတ်စရာ မလိုဘူး။ ယောက်ျားရေချိုးတဲ့ ရေတိုင်ကီနဲ့ သိပ် မဝေးဘူးဆိုတော့ ရေက တစ်ခွံစိပ် ရနေတာကို။ မြဟာ အပင်လေးကို သတိထားလိုက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဒါဟာ စံကားမျိုးနွယ်တစ်ပင်လို့ သိ လိုက်သတဲ့”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကျွန်မ ရင်ခုန်သွား၏။ သူ ဘာဆက်ပြော တော့မည်ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“စံကားပင်လေးကြည့်ရတာ တော်တော်ကို ခွန်အားရှိနေတယ်။ မြေဩဇာနဲ့ မြေဆီလွှာလည်းအပြည့်အဝ ရထားတဲ့ပုံပဲ။ ရေသောက်မြစ် ကလည်း တော်တော်ခိုင်မာနေပြီ။ မြက အပင်ပေါင်းများစွာကို စာ တွေ့ရော လက်တွေ့ရော သိထားပြီးသားမို့ ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်။ ဒီအပင်လေးဟာ အလေ့ကျ ပေါက်နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ အစုကို ပျိုးစိုက်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ကိုင်းကူးပြီး ဆက်ထားတာ ပဲ”

သူ ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်၏။

“စံကားပင်တစ်ပင်ကို ကိုင်းကနေ အပင်ကူးတော့မယ် ဆိုရင် လေးငါးလလောက် ကြိုတင်ပြီးပြင်ဆင်ရတာ။ ပထမဆုံး ကိုင်းရင်းကနေ

အခေါက်တစ်စလောက် ခွာထားရတယ်။ နောက်ပြီး အမြစ်အားအတွက် လိုအပ်မယ့် ဟော်မုန်းအမှုန့်တွေနဲ့ အဲဒီဒဏ်ရာကိုဖြူးပေး၊ ပြီးတော့ အဲဒီအကိုင်းကို မြေဆီလွှာနဲ့ မြေကြီးနဲ့ နှစ်ဝင်အောင် ပုံးပေးထား။ ရေမှန်မှန်လောင်း။ လေးငါးလ ကြာလာမှ အမြစ်တွေထွက်လာတယ်။ အမြစ်အင်အား ခိုင်မာပြီဆိုတော့မှ အပင်ပေါက်ဖြစ်နေတဲ့ အကိုင်းကို မိခင်အပင်ကနေ ဖြတ်ယူပြီး မြေမှာ၊ ပန်းအိုးမှာ ချစိုက်ရတာ။ ဒီတော့ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြိုတင်ပြီး လုပ်ပေးထားတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

“ဥယျာဉ်မှူးလား”

ကျွန်မ သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ မေးမိသည်။ သူက ခေါင်းညိတ် ၏။

“တခြားဘယ်သူ ရှိရဦးမလဲ”

မြက်ခင်းပေါ် ထောက်ထားသော ကျွန်မ၏ လက်ဖမိုးကို သူက မြက်ပင်လေးတစ်ပင်၏ မြက်ရွက်ထိပ်ဖျားသေးသေးလေးဖြင့် မထိတထိ တို့ကစားလေသည်။ ကျွန်မ လက်ဖျန်လက်မောင်းတစ်လျှောက် မွေးညှင်းလေးတွေထောင်ကာ ကြက်သီးမွေ့ ထသွားသည်။

ကျွန်မပခုံးကျုံ့ကာ ဘယ်လက်ဖြင့် အသာပွတ်သပ်ပစ်လိုက်ရ သည်။

“မြက အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးကို မေးကြည့်တာ ပေါ့။ ဒီအပင် ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ။ အဲဒီတော့မှ ကောင်လေးက ပြောပြတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့တုန်းက လူတစ်ယောက်လာပြီး စိုက်သွားတာတဲ့။ အဲဒီလူက သတို့သမီး သတို့သားကို အံ့ဩသွားစေမယ့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ပေးချင်လို့တဲ့။ သူ့ကို မုန့်ပိုးပေးပြီး နှုတ်ပိတ်သွားသတဲ့။

အဲဒါ ဥယျာဉ်ပျံပဲလို့ မြ သိလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဖြစ်စေချင်သလိုပဲ မြဟာ အံ့ဩရုံမက တုန်လှုပ်သွားရတာနဲ့ အဲဒီညက တစ်ညလုံးတောင် အိပ်လို့ မပျော်ခဲ့ဘူး။

ဘုရားရေ...၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခြေရာ ဖျောက်ပြီး ပြေးတုန်းက ပြေးခဲ့ပြီးတော့ မြရဲ့စိတ်တွေ အနည်ထိုင်ပြီ ဆိုတော့မှ ပြန်ပြီး နောက်ကျီအောင် နောက်ရက်ခဲ့တဲ့လူ။

“သူဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရင်ကို လုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ဘာလို့လဲ”
ကျွန်မ နားမလည်နိုင်စွာ မေးမိသည်။
သူက ပင့်သက်တစ်ချက်ကို လေးပင်စွာ ရှိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့လုပ်ခဲ့တာလဲ။ ဘာလို့ လုပ်ခဲ့မိမှန်း မသိပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်တာတစ်ခုက သူဟာ ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံးသော အမှားကို ကျူးလွန်လိုက်မိပြီ ဆိုတာပဲ။

“မေ့နိုင်လိမ့်မယ်ထင်လို့ မေ့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ဟာ တကယ်တမ်း မမေ့နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလာရတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ စွဲလန်းစိတ်တွေက သူတို့ကိုယ်တိုင်ကိုသာ မကဘဲ သူတို့ဘေးက လူတွေကိုပါ ကူးစက်နာကျင်စေပြီဆိုတာကို နောက်ကျမှ သိလိုက်ရ တော့တယ်။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အပွင့်ပွင့်တတ်တဲ့ ယူလန် စံကားဖြူဟာ မြရဲ့ မင်္ဂလာသက်တမ်း ငါးနှစ်အကြာမှာ နို့နှစ်ရောင် ပွေးနေတဲ့ ပွင့်ချပ်ကိုးခုစီပါတဲ့ ပန်းပွင့်တွေကို ပွင့်ပေးလိုက်တယ်”

ကျွန်မ အပင်ကိုနောက်တစ်ကြိမ် မော့ကြည့်မိပြန်၏။
“မွှေးလားဟင်”
“သိပ်မွှေးတာပေါ့ မေ၊ သူ့အနံ့က မစူးရှဘူး။ သင်းထုံတယ်။ မပူလောင်ဘူး။ အေးချမ်းတယ်။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တရုတ်ပြည်မှာ

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ စိုက်တာပဲ မေရဲ့၊ အရိပ်ကလည်း အေးချမ်း၊ အပွင့်ကလည်း အေးချမ်း၊ ရနံ့ကလည်း အေးချမ်းတယ်လေ။ သူက အပွင့်ပွင့်တဲ့အခါ အကိုင်းကနေ အသက်တည့်တည့် မတ်မတ်စွင့်စွင့် ပွင့်လေ့ရှိတယ်။ အရွက်တွေအကုန်ကြွေပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်တယ်။ တချို့စံကားဖြူတွေလို အောက်ကိုငိုက်ပြီး မပွင့်ဘူး”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ လေသည် တဖြည်းဖြည်းပူနွေးလာသည်။ ပန်းရနံ့တို့သည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဆီသို့ အရပ်ကိုးမျက်နှာမှ ဝိုင်းရံလာကြလေသည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ပထမတော့ ထိုပဟေဠိသည် မင်းညိုစင်ကြောင့်သာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဥယျာဉ်ပျံကြောင့် ပို၍ အဖြေဝေးသော အနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“မင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”
သူက ကျွန်မအား စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးမောရင်း မေးသည်။
ကျွန်မ တစ်ချက်ရ ယ်လိုက်မိ၏။
“အော် ဟိုဟာပါ။ ယောက်ျားတွေအကြောင်း တွေးနေတာ”
“အော...”
“ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေဆီက ဘာကိုလိုချင်တာလဲ၊ သူတို့ဘဝအတွက်ရော ဘာကိုလိုချင်တာလဲ”

သူက သူ့လက်ထဲမှ မြက်ပင်လေးကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်လိုက်ရင်း စဉ်းစားဟန် ပြုသည်။ ထို့နောက် သူပြုံးသည်။ ကျွန်မ ရင်ခုန် သွားစေသည့် အပြုံးမျိုး။
“တခြားယောက်ျားတွေတော့ ကိုယ်မသိဘူး။ ကိုယ်ကတော့

မိန်းမတွေ့ဆီက လိုချင်တာ တစ်ခုတည်းပဲ။ အဲဒါက မိန်းမသားအဖြစ်ပဲ။
သူတို့ဆီက နူးညံ့ညွတ်ပျောင်းမှု၊ အားနွဲ့မှု ဒါတွေပဲ လိုချင်တယ်။
သူတို့ကို ကိုယ်က ပန်းကလေးတွေလိုပဲ သဘောထားတယ်။ အမိတ်ရိပ်
တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုယုယပေးနေရတာက အရသာပဲ”

ကျွန်မ ခပ်ဟဟပြုံးပြီး သူ့ထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ဘဝအတွက်ရော”

“ဘဝအတွက်လည်း သိပ်ကြီးကြီးမားမား မမျှော်လင့်ပါဘူး။
ကိုယ်အသက်ရှင်နေတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးအတွက် မသေခင်မှာ တစ်နည်း
နည်းနဲ့ အသုံးတည့်တဲ့သူ၊ အသုံးဝင်တဲ့သူ ဖြစ်နေရင်တော်ပြီ”

ဘဝဆီကနေ လိုချင်တာတွေလည်း များလွန်းလှပြီ။ သူများကို
ပေးချင်တာတွေလည်း များလွန်းလှသော မင်းညိုစင်အတွက် ကျွန်မက
ကရုဏာသက်စရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက်ပိုဖို့ ခဲယဉ်း
လေမလား မသိ။ ကိုခွန်သာလို လူမျိုးအတွက်တော့ ကျွန်မ အမြဲ
တန်ဖိုးရှိ နေလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

Who is that girl I see staring straight back at me?

When will my reflection show who I am inside?

ခရစ္စတီနာ အာဂီလာရာ၏ Reflection သီချင်းက ခပ်တိုးတိုး၊
တံခါးခေါက်သံတစ်ခုက ခပ်ကျယ်ကျယ်။

“Yes” ကျွန်မ အော်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသည်။ မမသော်...၊ ကျွန်မ မေးခေါ်၍ ဘာလဲ
ဟု မေးလိုက်သည်။

“ညော်သည်”

မမသော်က ပြုံးစေ့စေ့ ပြောလေသည်။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဦးချစ်မောင်လေး”